

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ — ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ — ΠΡΑΞΙΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΤΟΛΗ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Δ. ΤΟΛΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην αρχή της ζωής του ανθρώπου παρουσιάστηκε η Μυθολογία. Έπειτα εμφανίστηκε η Φιλοσοφία. Και, κατόπιν ήρθε η *Πραξιολογία*¹. Αυτή η σειρά άρχισε να αντιστρέφεται σήμερα². Τώρα η Πραξιολογία ακολουθείται από τη Φιλοσοφία και αυτή από τη Μυθολογία.

Η Μυθολογία παρουσιάστηκε ως ανα-σάρκωση³ της Φύσης· η Φιλοσοφία ως εκ-σάρκωση της Μυθολογίας· και η Πραξιολογία ως αποσάρκωση της Φιλοσοφίας. Τώρα η Φιλοσοφία παρουσιάζεται ως διασάρκωση της Πραξιολογίας· η Μυθολογία ως εν-σάρκωση της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας· και η Φύση ως μη σάρκωση, ή, ως αντιθετική όχι, όμως, αντιτιθέμενη διασάρκωση της Μυθολογίας, της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας.

Αυτό που υπήρχε (ως προς τον άνθρωπο) πριν από τόν άνθρωπο, ή, αυτό που συνέβη, που έλαβε χώρα, πριν από αυτόν ήταν η Φυσική-Θεϊκή⁴ κοσμογονία και ο Φυσικός κόσμος τα οποία ήταν επέκεινα του ανθρώπου και υπερβατικά για τον άνθρωπο. Αυτό που σήμερα βρίσκεται «εν τω γίνεσθαι» είναι η Ανθρώπινη κοσμογονία και ο Ανθρώπινος κόσμος τα οποία είναι επέκεινα της Φύσης και υπερβατικά για τη Φύση.

Η Ανθρώπινη κοσμογένεση άρχισε με τη σύλληψη του νέου (Ανθρώπινου) κόσμου (Μυθολογική κοσμοσύλληψη) ο οποίος ήταν *Ψυχονειροφαντασιακά*⁵ επέκεινα και υπερβατικός του Φυσικού κόσμου. Αυτή η κοσμογονία θά «περατωθεί» με τήν πραγμάτωση αυτού του νέου κόσμου (Πραξιακή κοσμογένεση) ο οποίος θα είναι πραγματικά επέκεινα και υπερβατικός του Φυσικού. Και ο οποίος θα παρουσιασθεί ως πραξιακή διαστασιοποίηση (πραξιακή πραγμάτωση) της ψυχονειροφαντασιακής σύλληψης και ως ολικοποίηση της ψυχονειροφαντασιακής και της πραγματοποιητικής-πραξιακής διαμέσου και συνυπάρχουσας, της παραδοσιακής σύλληψης του φυσικού.

Ανάμεσα στη δοσμένη φυσική και στη νεοεμφανιζόμενη ανθρώπινη κοσμογονία εμφιλοχωρεί η Φιλοσοφία (Κοσμογνωσία) του υπάρχοντος φυσικού και του νεοδημιουργούμενου ανθρώπινου κόσμου. Και στις δύο περιπτώσεις η Φιλοσοφία λειτουργεί δια-μεσολαβητικά, βοηθητικά και ενωτικά με διαφορετικό, όμως, τρόπο στην καθεμιά περίπτωση. Στην πρώτη περίπτωση λειτουργεί εκλογικευτικά-επεξηγηματικά του Υπαρκτού κόσμου (*Φυσική Φιλοσοφία, Φιλοσοφία της Φύσης* η κλασική, παραδοσιακή Φιλοσοφία, η μέχρι και σήμερα Φιλοσοφία). Στη δεύτερη περίπτωση λειτουργεί καθολικοποιητικά, ενοποιητικά και «καταληκτικά» της μέθεξης «Μυθολογία - Φιλοσοφία - Πραξιολογία» (*Υπερφυσική Φιλοσοφία, Υπερφιλοσοφία, Νέα Φιλοσοφία*).

Η Μυθολογία παρέκαμψε τη λογική της φύσης. Παρουσίασε μια καινούργια λογική η οποία είναι ανατρεπτική της φυσικής (δηλαδή της κλασικής φιλοσοφι-

κής) λογικής. Η παλαιά, η παραδοσιακή Φιλοσοφία έβαλε τάξη στον χαώδη φυσικό κόσμο. Προχώρησε, δηλαδή, στην εκλογίκευση της φύσης διαμέσου της φυσικής λογικής η οποία έγινε και δική της λογική. Την (προϋπάρχουσα της) Ψυχονειροφαντασιακή λογική δεν την αναγνώρισε, σαν τέτοια, γι' αυτό και την χαρακτήρισε ως Μεταφυσική, ως μη λογική (μη εμπειρική, αναπόδεικτη, έκλογη, παράλογη). Και έτσι, το χαώδες δεν εξαφανίστηκε αφού ο χαώδης φυσικός κόσμος αντικαταστάθηκε (συμπληρώθηκε με) από τον χαώδη μυθολογικό που, κι' αυτός, την (εκ)λογίκευσή του (ανα)ζητούσε.

Σήμερα η πραξιολογία ανατρέπει τη λογική της φύσης και την, παραγωγή και ταυτόσημή της, κλασική-παραδοσιακή, παλαιά (Φιλοσοφική) λογική καθώς η πραξιακή κοσμογονία άρχισε να αντικαθιστά τη Φυσική Κοσμογονία. Η νέα Φιλοσοφία καλείται να βάλει τάξη στον χαώδη πραξιακό κόσμο. Να προχωρήσει, δηλαδή, στην εκλογίκευση του «Πραχθέντος» και του «Πρακτέου»⁶ αποκαλύπτοντας τη λογική τους, τη βάση δηλαδή της πραξιακής φιλοσοφίας, η οποία, αποδίδει - εκφράζει, ή, η οποία οδηγεί στην υπέρβαση του φυσικού από το πραξιακό, ή, της φυσικής Δημιουργίας από το ανθρώπινο Πράττειν. Αυτό, όμως, θα συμβάλει και στην αναγνώριση και αποδοχή της (δοσμένης ήδη) μυθολογικής ευταξίας, η οποία —βασίζεται πάνω στην ψυχονειροφαντασιακή λογική, που είναι η Ολική, η Ολιστική⁷, υπέρβαση του φυσικού και του ανθρώπινου (Υπερφυσική Φιλοσοφία) ή, η διαλεκτική σύνθεση της φυσικής και της ανθρώπινης κοσμογονίας, ή, το αποτέλεσμα της μέθεξης του Ψυχονειροφαντασιακού (της Μυθολογίας) του Λογικού (της Φιλοσοφίας) και του Πραξιακού (της Πραξιολογίας), ή, την ενοποίηση της «Καρδιάς», του «Μυαλού» και του «Σώματος» του ανθρώπου σε ένα και το αυτό επίπεδο που είναι το αυθυπερβατικό τους επίπεδο και το επίπεδο της υπέρβασης της φυσικής τους προέλευσης. Αυτό, όμως, θα έχει ως αποτέλεσμα την άρση, την εξαφάνιση του μυθολογικού χάους αφού η νέα πραγματικότητα (στα επίπεδα της πραξιακής και της φιλοσοφικής αυτο-ολοκλήρωσης, της πραξιακής και της φιλοσοφικής ανέλιξης στο ψυχονειροφαντασιακό επίπεδο και της Ψυχονειροφαντασιακής, της Λογικής και της Πραξιακής μέθεξης — «αφετηρία», ή, «κατάληξη» της εξέλιξής τους) δε θα είναι τίποτε άλλο από αυτό το Χάος (Χάος των «Δυνάμεων») (παγκοσμιοδυναμικά)⁸ εκλογικευμένο.

Πώς, όμως, λειτουργεί η Υπερφιλοσοφία; Η Υπερφυσική Φιλοσοφία λειτουργεί πολυεπιπεδικά, σε αντίθεση προς τη λειτουργία της παραδοσιακής φιλοσοφίας, η οποία, είναι μονοεπιπεδική. Η πολυεπιπεδική λειτουργικότητα της Υπερφιλοσοφίας προκύπτει από το γεγονός ότι η παγκοσμιοδυναμικοποίηση (της ανθρώπινης ενέργειας) βρίσκεται «εν τω γίνεσθαι» και στο γεγονός ότι ο ανθρώπινος κόσμος υποκαθιστά, σταδιακά, τον φυσικό κόσμο. Από αυτά τα γεγονότα προκύπτουν ορισμένες έννοιες όπως είναι το *Οριακό χρονοσημείο παγκοσμιοδυναμικοποίησης* (της ανθρώπινης ενέργειας) και το *Σταθερό χρονοσημείο αναφοράς* αυτής της παγκοσμιοδυναμικοποίησης, το οποίο εξειδικεύεται στο *Ατομικό* και το *Συνολικό χρονοσημείο αναφοράς*⁹. Το Χρονοσημείο αναφοράς προκύπτει από τις επιμέρους έννοιες του ανθρώπινου Πράττειν ή του Πραξιακού που είναι το «Πραχθέν» και το «Πρακτέο»¹⁰. Αυτές οι έννοιες οδηγούν στη διάκριση διαφόρων Φιλοσοφιών οι οποίες διαφέρουν ευκρινώς, μεταξύ των αλλά υπάγονται στον καθολικό υπερφιλοσοφικό στοχασμό που, με τη σειρά του, υπάγεται στον Κοσμικό

στοχασμό¹¹, ο οποίος, είναι ο προθάλαμος του Παγκοσμιοδυναμικού στοχασμού. Μία από αυτές τις Φιλοσοφίες είναι η *Προφιλοσοφία* (προ- ως προς το Οριακό σημείο αναφοράς). Αυτή η Φιλοσοφία είναι η Φιλοσοφία του «Πραχθέντος». Η Προφιλοσοφία είναι και όμοια και ανόμοια προς τη Φυσική Φιλοσοφία. Είναι όμοια προς αυτήν επειδή αφετηρία της είναι το υπαρκτό το οποίο πρέπει να εκλογικεύσει για να γίνει συνειδητοποιητό. Και είναι ανόμοια επειδή το υπαρκτό σ' αυτήν δεν είναι ο φυσικός κόσμος (όπως στη Φυσική Φιλοσοφία) αλλά ο ανθρώπινος και επειδή αυτός ο κόσμος δεν είναι ολοκληρωμένος (όπως ο φυσικός κόσμος) αλλά ανολοκληρωτος— στα πρώτα βήματα της δημιουργίας του. Συμπληρωματική αυτής της Φιλοσοφίας αλλά εντελώς διαφορετική από αυτήν είναι η *Μεταφιλοσοφία* (μετά- ως προς το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς) που είναι η Φιλοσοφία του «Πρακτέου». Αυτή η Φιλοσοφία είναι εντελώς διαφορετική και από τη Φιλοσοφία της Φύσης και από την Προφιλοσοφία. Αυτό δε επειδή προσπαθεί να συμπληρώσει το ερώτημα-πρόβλημα της Προφιλοσοφίας που είναι: 'Αρθρώσε Λόγο το «Πραχθέν» και ποιο Λόγο άρθρωσε; με ένα άλλο ερώτημα-πρόβλημα που είναι: Ποιο Λόγο θα αρθρώσει το «Πρακτέο» όταν, αυτό το ίδιο, θα αρθρώνεται ως Λόγος; Είναι εντελώς διαφορετική από τις παραπάνω δύο Φιλοσοφίες και για ένα ακόμα αίτιο, το εξής: Η Φιλοσοφία της Φύσης και η Προφιλοσοφία με βάση την προϋπαρξη του αντικειμένου τους (φυσικός και ανθρώπινος κόσμος, αντίστοιχα) και τη θεωρησιακή (όχι δημιουργική ούτε συνδημιουργική) όπως και την, πραγματική στην πρώτη, ψευδόμορφη (μη συνειδητοποιημένη), στη δεύτερη, μορφή τους μπορεί να χαρακτηρισθούν: στατικές Φιλοσοφίες (αφού δεν μεταβάλλουν το αντικείμενό τους — παίρνουν τη στατικότητα του παγιωμένου, του, αέναα, επαναλαμβανόμενου)· παθητικές Φιλοσοφίες (αφού μόνο αποκαλύπτουν αυτό που υπάρχει — που δημιουργήθηκε πριν από αυτές)· και, ετεροκινούμενες (αφού είναι ενεργοί «προς εαυτάς» και όχι επενεργοί «επί» του φυσικού και του ανθρώπινου κόσμου). Αντίθετα, η Φιλοσοφία του «Πρακτέου» μπορεί να χαρακτηριστεί ως δυναμική, ενεργητική και αυτοκινούμενη Φιλοσοφία. Είναι δε τέτοια η Μεταφιλοσοφία επειδή, όπως ερωτηματικά τέθηκε πιο πάνω: δεν αποκαλύπτει τον Λόγο «αλλά δημιουργεί-εκφέρει Λόγο» αφού το «Πρακτέο» είναι υπέρ-Λογο και όχι έκ-Λογο (αποκλείεται να είναι τέτοιο) είναι, δηλαδή, έξω και πέραν του Λόγου της Φύσης, της Φυσικής λογικής και δεν είναι άλογο, παράλογο-χωρίς λογική (αποκλείεται να είναι τέτοιο). Η διερεύνηση, τώρα, της Προφιλοσοφίας και της Μεταφιλοσοφίας κάνει φανερό ότι αυτές οι δύο Φιλοσοφίες είναι συμπληρωματικές «αλλήλων» επειδή έχουν το ίδιο επίπεδο αναφοράς (που είναι το ανθρώπινο πράττειν) και επειδή τα προσδιορισμένα και τα προσδιορίσιμα εννοιολογικά τους πεδία δε μπορούν να έχουν αυστηρές και μάλιστα διαφορίζουσες «συντεταγμένες». Αυτά τα πεδία διαπλέκονται — το επόμενο είναι προέκταση και επέκταση (χωρίς, βέβαια, να αποκλείονται αναστροφές, αρνήσεις, συρρικνώσεις) του προηγούμενου και το προηγούμενο αναφορά και βάση (με πιθανολογούμενες και άλλες αναφορές και άλλες βάσεις) του επόμενου. Αυτές οι δύο Φιλοσοφίες αποτελούν έναν-τον-φιλοσοφικό δυαδισμό μιας άλλης Φιλοσοφίας της *Πραξιακής Φιλοσοφίας* της οποίας (Φιλοσοφίας) και του οποίου (δυαδισμού) τα δύο συνθετικά μέρη ολοκληρώνονται στο επίπεδό της που είναι το πραξιακό επίπεδο. Η Πραξιακή, όμως, Φιλοσοφία δεν είναι όμοια με την Προφιλοσοφία και τη Μεταφιλοσοφία και το

επίπεδό της δεν είναι το επίπεδό τους — είναι υψηλότερο από αυτά. Τούτο οφείλεται στο ότι, αυτή η Φιλοσοφία, δεν είναι το άθροισμα των εννοιολογήσεών τους (οπότε αυτές θα εισήρχοντο και θα διατηρούνταν αναλλοίωτες στη δική της εννοιολόγηση και, συνακόλουθα, το επίπεδό της θα ήταν το δικό τους επίπεδο) όπως ακριβώς και το πραξιακό δεν είναι μια, απλή, άθροιση του «Πραχθέντος» και του «Πρακτέου». Η Πραξιακή Φιλοσοφία είναι σύνθεση-μέθεξη του προφιλοσοφικού και του μεταφιλοσοφικού στοχασμού (γι' αυτό και αυτοί οι στοχασμοί μεταβάλλονται στο βαθμό που απαιτεί η μέθεξη-Νέα Θέση πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα το επίπεδό της να είναι υψηλότερο από τα επίπεδά τους) όπως, πάλι ακριβώς, το Πράττειν είναι σύνθεση-μέθεξη-Νέα Θέση του «Πραχθέντος» και του «Πρακτέου». Το «Πραχθέν», όμως, δεν συσχετίζεται μόνο με το «Πρακτέο» (που είναι «εσωτερικός» συσχετισμός τους στο πραξιακό, στον ανθρώπινο κόσμο). Αυτό συσχετίζεται και με τον φυσικό κόσμο, τη φυσική δημιουργία (που είναι «εξωτερικός» συσχετισμός, συσχετισμός δηλαδή του ανθρώπινου κόσμου, του ανθρώπινου πράττειν με τον Φυσικό κόσμο, τη φυσική δημιουργία). Αυτός μάλιστα ο συσχετισμός γίνεται σε δύο επίπεδα: στο επίπεδο του ανθρώπινου και του φυσικού κόσμου (που είναι «δυναμικός» συσχετισμός, συσχετισμός «μεταβαλλομένων ορίων») και στο επίπεδο του Ψυχονειροφαντασιακού και του Πραξιακού κόσμου (που είναι «στατικός» συσχετισμός, συσχετισμός «αμεταβλήτων ορίων», ή, που είναι «ταυτιστικός συσχετισμός ορίων» αφού τα όρια του ψυχονειροφαντασιακού γίνονται και όρια του πραξιακού μια που το πραξιακό ανέρχεται στο επίπεδο του ψυχονειροφαντασιακού και ταυτίζεται μ' αυτό). Έτσι, η εκλογίκευση του τελευταίου (η *Οριακή Φιλοσοφία*) είναι εκλογίκευση του πραξιακού καθεαυτού, του πραξιακού στην αυτοτέλεια, την αυτονομία και την τελεολογία του (αν ως σκοπός του παρθεί η αυτο-ολοκλήρωσή του, η καθαρολόγα μορφή του). Είναι, δηλαδή, εκλογίκευσή του τότε που ακόμα το Πραξιακό = Μυθολογικό = Φιλοσοφικό και όχι τότε που αυτό μετατρέπεται και είναι συνθετικό στοιχείο της μέθεξης του Μυθολογικού, του Λογικού και του Πραξιακού επειδή, τότε, αυτό: χάνει και την αυτοτέλεια και την αυτονομία και την τελεολογία του· η παραπάνω αναφερόμενη εξισωτική σχέση δεν ισχύει· και, αυτό που υπάρχει είναι η πραξιακή εκλογίκευση του Μυθολογικού. Αντίθετα η εκλογίκευση του προηγούμενου, δηλαδή του εξωτερικού δυναμικού συσχετισμού του ανελλισσόμενου ανθρώπινου «Πραχθέντος» και της στατικής φυσικής δημιουργίας (*Φιλοσοφία των Ορίων*) είναι εκλογίκευση της ροικότητας αυτού του συσχετισμού. Αυτή η ροικότητα προκύπτει από τη συνεχή επέκταση του «Πραχθέντος» η οποία συνεπιφέρει την ανάγκη για συνεχή καθορισμό των σχέσεων των ορίων του και των ορίων της φυσικής δημιουργίας, συνεπιφέρει, δηλαδή, την ανάγκη για ένα συνεχή εκλογικευτικό επανακαθορισμό αυτών των ορίων.

Η Μυθολογία είναι παγκοσμιοδυναμική σύλληψη. Ο Παγκοσμιοδυναμικός κόσμος συνελήφθη στην αρχή της ζωής του ανθρώπου ψυχονειροφαντασιακά από αυτόν. Αυτό δε επειδή και η Μυθολογία και η Παγκοσμιοδυναμική (στην εννοιολογική της διάσταση) εκφράζουν ένα και το αυτό πράγμα που είναι η θεωρητική αυθυπέρβαση του ανθρώπου, ή/και η θεωρητική υπέρβαση της φύσης από τον άνθρωπο. Η Πραξιολογία είναι η παγκοσμιοδυναμική πρακτική. Σήμερα η Παγκοσμιοδυναμική είναι η εφαρμογή στην πράξη, η πραγμάτωση, της Παγκοσμιο-

δυναμικής θεωρίας-σύλληψης, ή, η πραγμάτωση, η πρακτικοποίηση, η πραξιοποίηση του Μυθολογικού. Αυτό επειδή και η Πραξιολογία και η Παγκοσμιοδυναμική (στην πρακτική, πραγματοποιό, διάστασή της, ή, στο αμιγώς, πραξιακό επίπεδό της, ή, στην αμιγή, πραξιακή πλευρά της) αποδίνουν την πραξιακή αυθυπέρβαση του ανθρώπου, ή/και την πραξιακή υπέρβαση της φύσης από τον άνθρωπο. Όλο το μέχρι Χθες χρονικό διάστημα της ζωής του ανθρώπου αποτελεί την Πολιτισμική εποχή των «Δυνάμεων» της παγκοσμιοδυναμικής θεωρίας. Είναι το χρονοδιάστημα, ή, η εποχή στην οποία οι φυσικές δυνάμεις ήταν επι-κυριαρχικές των ανθρώπινων ενεργειών· ή η εποχή στην οποία οι ανθρώπινες ενέργειες δεν υπερέβαιναν ούτε κατέλυαν τον άνθρωπο· ή, σε τρίτη διατύπωση, στην οποία οι ανθρώπινες ενέργειες δεν υπερέβαιναν ούτε κατέλυαν τη φύση, δηλαδή, στην οποία ο άνθρωπος ήταν ετερόνομος μέσα σε μια αυτόνομη φύση. Η σημερινή και η μελλοντική ζωή του ανθρώπου αποτελούν την εποχή των «Παγκοσμιοδυνάμεων» της Παγκοσμιοδυναμικής θεωρίας. Είναι το χρονοδιάστημα της ανθρώπινης ζωής, ή, η εποχή στην οποία οι ανθρώπινες ενέργειες υπερβαίνουν και καταλύουν τον άνθρωπο· ή, στην οποία οι ανθρώπινες ενέργειες υπερβαίνουν και καταλύουν τη φύση· ή, σε τρίτη διατύπωση, στην οποία αρχίζει η ανθρώπινη (Παγκοσμιοδυναμική) κοσμογένεση σύμφωνα με την ανθρώπινη (Παγκοσμιοδυναμική) κοσμοσύλληψη που προηγήθηκε, δηλαδή, που έγινε στην εποχή των «Δυνάμεων» (Μυθολογική παγκοσμιοδυναμική σύλληψη)· ή, στην οποία η σχέση Αυτόνομη Φύση-ετερόνομος άνθρωπος αντιστρέφεται και γίνεται Αυτόνομος Άνθρωπος -ετερόνομη φύση. Κατά την Παγκοσμιοδυναμική θεωρία οι «Δυνάμεις» από Χθες, άρχισαν να εκστοιχειώνονται και να αναστοιχειώνονται σε «Παγκοσμιοδυνάμεις». Οι «Δυνάμεις» έφθασαν σ' αυτό το οριακό σημείο διαμέσου μιας σειράς μεταλλάξεών τους. Η εκστοιχείωση και αναστοιχείωση (εφεξής αναστοιχείωση) έγινε, πρώτα, ψυχονειροφαντασιακά (Μυθολογική αναστοιχείωση) και, έπειτα, πρακτικά (Πραξιακή αναστοιχείωση). Της ψυχονειροφαντασιακής αναστοιχείωσης προηγήθηκαν οι ψυχονειροφαντασιακές μεταλλάξεις (επιλεγμένων) στοιχείων (της φύσης, του υπαρκτού κόσμου) οι οποίες οδήγησαν -έφεραν στο Οριακό Σημείο Αναστοιχείωσης αυτά τα (δομικά-στο τέλος-του Μυθολογικού κόσμου) στοιχεία. Το ίδιο συμβαίνει και στον πραξιακό κόσμο Σήμερα με τη διαφορά ότι, σ' αυτόν, οι μεταλλάξεις είναι πραξιακές και το Οριακό σημείο αναστοιχείωσης ξεπεράστηκε από μικρό αριθμό ανθρώπινων ενεργειών γι' αυτό και, η διαδικασία δόμησης αυτού του κόσμου βρίσκεται σε εξέλιξη.

I. Η πορεία (Μυθολογία - Φιλοσοφία - Πραξιολογία)

1.1. Μυθολογία

Το κύριο χαρακτηριστικό της Μυθολογίας είναι ότι θεωρεί τον επιστητό κόσμο, την ουσία και τα φαινόμενά του εντελώς ελεύθερα. Δε δεσμεύεται, δηλαδή, από την οποιαδήποτε αλήθεια τους αλλά τα δεσμεύει με τη δική τους αλήθεια. Η δέσμευση, γενικά, των οποιωνδήποτε φαινομένων και, ειδικά, των φυσικών φαινομένων από αυτήν είναι επιλεκτική και δεν αναφέρεται στα φαινόμενα, καθεαυτά, αλλά σε κάποιες από τις ιδιότητές τους (όπως είναι ο Θάνατος, η Βαρύτητα, ο Χώρος, ο Χρόνος, η διακύμανση- διαβάθμιση στις Ηθικές εκφάνσεις και στις Αισθητικές εκφράσεις κ.λπ.) που το κύριο χαρακτηριστικό τους είναι η υπέρβαση, η

αντίθεση και η κατάλυση της νομοτέλειάς τους. Αυτή, όμως, η ανατροπή, η οποία αποκλείεται αφεαυτής για το φαινόμενο καθεαυτό (αφού η παραδοχή της θα συνδήλωνε ανυπαρξία, ή, αυτο-κατάργηση των φαινομένων, της φύσης) αποτελεί τη νομοτέλεια της Μυθολογίας, την αλήθεια της. Έτσι, η μερική, φαινομενική, ψευδόμορφη, εσωτερική αυθυπέρβαση στο φαινόμενο (στη φύση) μετατρέπεται ψυχο-νειροφαντασιακά (στη Μυθολογία) σε καθολική εξωτερική υπέρβαση του φαινομένου (της φύσης) Γι' αυτό και ο Μυθολογικός (ψυχονειροφαντασιακός) κόσμος είναι αντιθετικός, αναιρετικός και καταλυτικός του υπαρκτού κόσμου, είναι υπερβατικός, βρίσκεται επέκεινα, αυτού του κόσμου. Δεν είναι κόσμος των «Δυνάμεων» και η διαχρονική μεταβολή του (ή, η διαχρονική μεταβολή των στοιχείων του) δεν βρίσκεται — ξεπέρασε το στάδιο των μεταλλάξεων της «Δύναμης». Είναι κόσμος Παγκοσμιοδυναμικός αφού ο «Εσώχωρός» του έπαψε να είναι ο υπαρκτός κόσμος και αφού αυτός, εκ- και ανα-στοιχειώθηκε σε κόσμο υπερβατικό αυτού του κόσμου. Ταυτόχρονα (σήμερα) είναι Παγκοσμιοδυναμικός κόσμος και ως προς τον Λογικό (Φιλοσοφικό) και τον Πρακτικό (Πραξιολογικό) κόσμο. Είναι, δηλαδή, υπερβατικός και αυτών των κόσμων επειδή: ξεχωριστά και καθεαυτοί αυτοί οι δύο κόσμοι είναι «Δυνάμεις» που βρίσκονται στα στάδια της μετάλλαξής τους και, σε συσχετισμό προς τον ψυχονειροφαντασιακό κόσμο αποτελούν τον «Εσώχωρό» του αφού, ακόμα, δεν έφθασαν στο Οριακό (χρονο)σημείο της καθολικής εκστοιχείωσής τους από «Δύναμη» και της αναστοιχείωσής τους σε «Παγκοσμιοδύναμη».

Μία (εντελώς επιφανειακή και σχηματοποιημένη) σύνδεση με ορισμένες κλασικές έννοιες θα αντιστοιχούσε τον ψυχονειροφαντασιακό κόσμο: προς τον κόσμο των Ιδεών του Πλάτωνα¹¹ χωρίς, όμως, να είναι αυτός ο Κόσμος: προς την «Απόλυτη Ιδέα» του Hegel¹¹ χωρίς, όμως, να είναι αυτή η Ιδέα: προς τον Μαρξιστικό παράδεισο¹¹ χωρίς, όμως, ούτε αυτός να είναι. Θα τον αντιστοιχίζε και προς το «πράγμα καθεαυτό» και το «πράγμα για μας» του Kant¹¹. Αλλ' ούτε αυτά είναι. Ανάλυση αυτής της νέας θεώρησης όλων όσων, ενδεικτικά, αναφέρθηκαν πιο πάνω δε μπορεί να γίνει σε τούτη την εργασία. Εκείνο που θα γίνει είναι μια απλούστατη αναφορά σε ένα από τα παραπάνω παραδείγματα για να αχνογραφηθεί ο καινούργιος τρόπος σκέψης πράγμα που θα βοηθήσει στην αποφυγή, τυχόν, παρανοήσεων. Ως παράδειγμα δε, παίρνεται η Καντιανή σκέψη. Σύμφωνα μ' αυτήν, για τον ΑΝΘΡΩΠΟ, υπάρχει το «πράγμα καθεαυτό» και το «πράγμα για μας». Από αυτά, το πρώτο είναι κάτι (τα φυσικά αντικείμενα) το οποίο δεν μπορεί να γίνει γνωστό στον άνθρωπο, είναι, δηλαδή, προεμπειρικό, ενώ το δεύτερο είναι κάτι το οποίο είναι γνωστό στον άνθρωπο. Στην καινούργια θεώρηση αυτές οι έννοιες αντιστρέφονται και συμπληρώνονται με μίαν ακόμα έννοια. Η αντιστροφή, όμως, των εννοιών και η συμπλήρωσή τους γίνονται όταν και αφού αντιστραφεί ο ρόλος του ανθρώπου και ο ρόλος της φύσης (πράγμα που άρχισε ήδη να πραγματοποιείται). Δηλαδή, όταν ο άνθρωπος από θεωρών γίνει θεωρούμενος και η φύση από θεωρούμενη γίνει θεωρούσα, ή, αν η φύση «ανθρωποποιηθεί» και ο άνθρωπος «κοσμοποιηθεί» — με την αντικατάστασή του από τον ψυχονειροφαντασιακό (μυθολογικό) του κόσμο. Τούτος ακριβώς ο κόσμος είναι η εισαγόμενη στο καντιανό σύστημα καινούργια έννοια η οποία, για να εισαχθεί απρόσκοπτα μέσα σ' αυτό το σύστημα, ονοματίζεται «πράγμα ΑΠΟ μας» (ή πράγμα από τον άνθρωπο). Το «πράγμα, όμως, από μας», για τη ΦΥΣΗ, ενεργοποιείται και ως «πράγμα καθεαυτό»

και ως «πράγμα για μας» (= «πράγμα γι' αυτήν»). Έτσι: το «πράγμα καθεαυτό» είναι κάτι το οποίο είναι υπερβατικό της φύσης, είναι αυτό που δεν μπορεί να (ανα)παραχθεί από αυτήν, είναι «προεμπειρικό» γι' αυτήν. Είναι, δηλαδή, ολόκληρος ο ανθρώπινος ψυχονειροφαντασιακός κόσμος και εκείνα από τα αντικείμενά του στα οποία η δομή και τα (εκ- και ανα- στοιχειωμένα) συνθετικά τους στοιχεία είναι διαφορετικά από τη δομή και την αρχική (φυσική, αναστοιχείωτη) μορφή τους. Το «πράγμα-γι' αυτήν-για μας» (για τη φύση) είναι κάτι το οποίο είναι γνωστό στη φύση, είναι της φύσης, είναι από τη φύση και για τη φύση. Είναι, δηλαδή, εκείνα από τα αντικείμενα του ανθρώπινου ψυχονειροφαντασιακού κόσμου, ή, εκείνα τα αντικείμενα του φυσικού κόσμου που επιλέχτηκαν από το ανθρώπινο ψυχονειροφαντασιακό για τη δημιουργία του κόσμου του, που (εν)σωματώθηκαν σ' αυτόν τον κόσμο χωρίς καμία αλλαγή στην αρχική δομή τους και στην αρχική τους μορφή, ή, με μεταλλαγμένα (όχι ανα-στοιχειωμένα) τη (φυσική) δομή και τη (φυσική) μορφή τους. Είναι, άρα, τα επιμέρους αντικείμενα και οι μερικές δομές του ψυχονειροφαντασιακού κόσμου που μπορούν να γίνουν γνωστά στη φύση και που μπορούν να (ανα)παραχθούν από αυτήν.

1.2. Φιλοσοφία

Ενώ το κύριο χαρακτηριστικό της Μυθολογίας είναι το τέλειο, το άριστο, το καταληκτικό και το υπερβατικό (του ανθρώπου, της φύσης, του ανθρώπου άρα και της φύσης κι' αντίστροφα), το κύριο χαρακτηριστικό της Φιλοσοφίας είναι η καθολικότητα και η καθολικοποίηση. Είναι, δηλαδή, η γενική θεώρηση και η γενίκευση της θεώρησης. Ενώ, όμως, η Μυθολογία θεωρεί τα φαινόμενα εντελώς ελεύθερα και αναγνωρίζει στον εαυτό της την επιλεκτική συλλογή των δομικών στοιχείων μιας ελεύθερης, επίσης, δόμησης της, και αυτής ελεύθερης, ψυχονειροφαντασιακής δομής της η ελευθερία στη Φιλοσοφία είναι σχετική. Αυτή η σχετικότητα προέρχεται από το ότι η Φιλοσοφία δεν είναι πρωτογενής αλλά δευτερογενής ενέργεια επειδή σ' αυτήν: η θεώρηση προέρχεται από το συγκεκριμένο (το επιστητό) και αναφέρεται στο συγκεκριμένο (το επιστητό): η δόμηση είναι αποδόμηση του συγκεκριμένου: και, η δομή (το δομημένο, το οικοδόμημα) είναι το αποτέλεσμα της (ανα)δόμησης (προ)υπάρχουσας δομής. Αυτά σημαίνουν ότι η Φιλοσοφία καθολικοποιεί χωρίς, όμως, η καθολικοποίηση να καθολικοποιείται και ότι αυτή η καθολικοποίηση είναι ροϊκή, αναστρεφόμενη και επαμφοτερίζουσα αφού (η γνώση από) τα καθολικοποιούμενα και το καθολικοποιούν (ο άνθρωπος) είναι τέτοια, που αποκλείουν τη μοναδικότητα και την αποκλειστικότητα στη γενίκευση και της γενίκευσης. Γι' αυτό και η αλήθεια της Φιλοσοφίας δεν είναι μία και μοναδική. Και γι' αυτό η καθεμιά αλήθεια της δεν αποκλείει την άλλη της αλήθεια και η καθεμιά από αυτές δεν είναι η παντοτινή, η διαχρονική αλήθεια αλλά είναι αλήθεια η οποία έρχεται και επανέρχεται, σαν «η αλήθεια».

1.3. Πραξιολογία

Τέλος, ενώ το κύριο χαρακτηριστικό της Μυθολογίας είναι το (ψυχονειροφαντασιακά) ολικοποιημένο φυσικό άριστο και της Φιλοσοφίας η (εκ-λογικευμένη) φυσική καθολικοποίηση, το κύριο χαρακτηριστικό της Πραξιολογίας είναι ο (πραγματοποιός) μερισμός της φυσικής καθολικότητας ο οποίος συνεπιφέρει και τον (επι)μερισμό της φιλοσοφικής ενότητας. Ο φυσικός μερισμός γίνεται σε δύο

επίπεδα. Στο επίπεδο των ομοειδών φαινομένων (μερισμός και ομαδοποίηση ομοειδών φαινομένων) που δίνει τις επιστήμες (επιστημοτεχνολογίες). Και, στο (ακολουθόν) επίπεδο του (καθενός και του καθέκαστα) αντικειμένου που δίνει το ενοποιό στοιχείο όλων των φαινομένων (άρα και όλων των επιστημοτεχνολογιών) και τη βάση της φιλοσοφοποίησης (εκ- και ανα-στοιχείωσης) της Πραξιολογίας. Ο συνεχής (επι)μερισμός, ή, η συνεχής «αποφλοιώση» του (φυσικού) αντικειμένου ουσιαστικοποιεί το αντικείμενο διαμέσου της αποφαινομενοποίησής του. Αυτή η αποφαινομενοποίηση οδηγεί στην ουσία του (φυσικού) αντικειμένου η οποία μετατρέπεται (η ίδια ή αλλοιωμένη) σε ουσία του (ανθρώπινου) αντικειμένου — αποτελεί το ακρογωνιαίο, το έσχατο, δομικό υλικό αυτού του κόσμου. Έτσι το φαινόμενο ταυτίζεται με την ουσία αφού εξαντλήθηκε, σαν τέτοιο, τόσο κατά την κατακόρυφη έννοια (= το σύνολο των φαινομένων του καθενός αντικειμένου σε επάλληλη, ανοδική για το ίδιο καθοδική για τον άνθρωπο, διάταξη) όσο και κατά την οριζόντια έννοια (= τα φαινόμενα όλων των αντικειμένων). Ή, σε άλλη τώρα διατύπωση, το φαινόμενο αποκλείεται σαν τέτοιο επειδή η παραγωγή του αντικειμένου από τον άνθρωπο αποκλείει την φαινομενοποίηση (τα φαινομενολογικά υποκατάστατα, τη φαινομενολογία) της ουσίας γι' αυτόν (επειδή αποκλείεται διαδικαστικά η ταύτιση του δημιουργού και του θεατή-θεωρόντος-(ανα) δημιουργού στο ίδιο πρόσωπο, στο ίδιο υποκείμενο). Η παραπάνω όμως αντιστροφή δεν είναι αναστρέψιμη. Αυτή καθεαυτή, δηλαδή, η φαινομενικότητα δεν είναι δυνατό να παρουσιασθεί στη φύση (αν αυτή «προσωποποιηθεί» — βλ. σελ. 5, 6) επειδή, ενώ στην αρχή λειτουργεί στο σύστημα υποκείμενο-αντικείμενο (με τον άνθρωπο ως υποκείμενο και τον φυσικό κόσμο, τη φύση, ως αντικείμενο) η δημιουργία, στη συνέχεια, του ανθρώπινου κόσμου δεν ενεργοποιεί τη φύση ως υποκείμενο πράγμα που σημαίνει ότι αυτός ο Κόσμος δεν αντικειμενοποιείται για τη Φύση (γι' αυτό κι' αυτή δεν υποκειμενοποιείται). Δεν υπάρχει, δηλαδή, τώρα η σχέση υποκείμενο-αντικείμενο επειδή η φύση δεν μπορεί να λειτουργήσει ως υποκείμενο (με αντικείμενο τον ανθρώπινο κόσμο) ούτε ως αντικείμενο (του ανθρώπου, αν αυτός αυτοπεριορισθεί στον ανθρώπινο κόσμο, δηλαδή, αν αυτός πάρει ως αντικείμενο τον, υπερβατικό του και υπερβατικό της φύσης, κόσμο του). Το γεγονός ότι η («προσωποποιημένη» πάντοτε) φύση μπορεί να παίζει μόνο τον ρόλο του αντικειμένου, το γεγονός ότι αυτή αποκλείεται να παίζει τον ρόλο του υποκειμένου και το γεγονός ότι αυτή μπορεί να μην παίζει ούτε τον ένα ούτε τον άλλο ρόλο οφείλεται στο ότι η φύση δε μπορεί να προχωρήσει πέραν από την «αέναη» αυτοδημιουργία της, την «χωρίς τέλος» αναπαραγωγή της. Δηλαδή, στο ότι, αυτή, δε μπορεί να προχωρήσει στην αντιγραφική αναδημιουργία του ανθρώπινου κόσμου, πρώτα, και στην αναμορφωτική ή διαμορφωτική δημιουργία αυτού του κόσμου, έπειτα, επειδή διέπεται από νομοτελειακές διαδικασίες που, μόνον, την αναπαραγαγάουν. Που, αποκλείουν, δηλαδή, την αυθυπέρβασή της η οποία θα οδηγούσε στη δημιουργία ενός καινούργιου φυσικού κόσμου, ο οποίος θα ήταν υπερβατικός του δικού της (άρα και του ανθρώπινου) κόσμου ή του ανθρώπινου (άρα και του δικού της) κόσμου ή και του δικού της και του ανθρώπινου κόσμου και που θα την ενεργοποιούσε σαν υποκείμενο με αντικείμενο τον ανθρώπινο κόσμο και που, παραπέρα, ίσως να ενεργοποιούσε τον νέο φυσικό κόσμο ως αντικείμενο με υποκείμενο τον νέο (παλαιό όμως για τον ίδιο) ανθρώπινο κόσμο κ.ο.κ.

Αυτά που γράφτηκαν μέχρις εδώ για την αποφαινομενοποίηση του αντικειμένου της φύσης μπορούν να γραφούν και με άλλες εννοιολογικές αναφορές. Π.χ., ενώ αρχικά (εποχή των «Δυνάμεων» η (ανθρώπινη) «Ύπαρξη» διαχωριζόταν από το (φυσικό) «Είναι» (πράγμα που επιβάλλει το «φαινόμενο») κατόπιν (εποχή των «Παγκοσμιοδυνάμεων») η «Ύπαρξη» μετατρέπεται και ταυτίζεται με το «Είναι» (πράγμα που, ως μετατροπή εξαφανίζει και, ως ταύτιση αποκλείει το «φαινόμενο»). Η μετατροπή, όμως, του «Είναι» σε «Ύπαρξη» (διαμέσου της «προσωποποίησής» του, δηλαδή, διαμέσου της «προσωποποίησης» της Φύσης = Είναι) δεν μετατρέπει αυτήν την «Ύπαρξη» σε κάποιο δευτερογενές ή σε κάποιο άλλο «Είναι» επειδή, πρωτογενώς και δευτερογενώς, εδώ, η «Ύπαρξη» ταυτίζεται με τον εαυτό της και με το «Είναι». Το «Είναι», όμως, έτσι ή αλλιώς (δηλαδή «προσωποποιημένο» ή όχι) δεν είναι δυναμικό από μόνο του. Δεν είναι, δηλαδή, αυτοεξελισσόμενο επειδή αποκλείεται νομοτελειακά αυτό, αποκλείεται από τις νομοτέλειές του που είναι στατικές και που (σαν τέτοιες) το στατικοποιούν στα όριά τους τα οποία είναι τα γενετικά του όρια. Ή, η «προσωποποίηση» του «Είναι» (η οποία δίνει μια δευτερογενή «Ύπαρξη») δεν μπορεί να μην είναι ψευδόμορφη επειδή δεν μπορεί (νομοτελειακά) να αποκτήσει την ικανότητά της αυθυπέμβασης η οποία χαρακτηρίζει την πρωτογενή (ανθρώπινη) «Ύπαρξη». Έτσι, το ανθρώπινο (που είναι δευτερογενές ως προς το φυσικό) «Είναι» (δηλαδή, ο νέος ανθρώπινος κόσμος) δεν μπορεί να παίξει τον ρόλο του (τον ρόλο του αντικειμένου) παρόλο που είναι πραγματικό (και όχι ψευδόμορφο) επειδή η ψευδομορφία της (δευτερογενούς) «Ύπαρξης» (η «προσωποποιημένη» φύση) αχρηστεύοντας αυτόν τον ρόλο σαν τέτοια που είναι (σαν ψευδόμορφη) το αχρηστεύει κι' αυτό (το δευτερογενές «Είναι» δηλαδή), ή, αχρηστεύει και τον παίκτη αυτού του ρόλου.

Τα παραπάνω αναφερόμενα δεν συμβαίνουν και στο υποκείμενο καθεαυτό (τον άνθρωπο). Το υποκείμενο απο-ουσιαστικοποιείται και η απο-ουσιαστικοποίησή του παίρνει τη μορφή της φαινομενοποίησης της ουσίας του. Τούτο οφείλεται στο ότι, η «αποφλοιώση» στην περίπτωση του υποκειμένου παίρνει τη μορφή της αποσύνθεσης — παρουσιάζεται ως συνεχής αχρήστευση, ή, περιορισμός της πολυεπιπεδικότητας και της καθολικής καλυπτικότητάς του και όχι ως γενεσιουργός νέων συνθέσεων και της τελικής απόλυτης κάλυψης όπως στο αντικείμενο. Η αντιπαράθεση, μάλιστα, της συμπεριφοράς του υποκειμένου και του αντικειμένου, σήμερα, φέρνει στο προσκήνιο μιαν αντίθεση ανάμεσά τους. Αυτή η αντίθεση προέρχεται από τον γεγονός ότι η (σημερινή) ανθρώπινη ενέργεια είναι «Δύναμη» η οποία υφίσταται και «λειτουργεί» σε μια εποχή η οποία απαιτεί ανθρώπινη ενέργεια «Παγκοσμιοδύναμη» επειδή είναι (διαμορφώνεται μια εποχή που είναι) Παγκοσμιοδυναμική εποχή. Ευνόητο είναι ότι αιρομένης αυτής της αντίφασης αίρεται και η, παραπάνω, αντίθεση.

II. Η ολοκλήρωση της πορείας

2.1. Το αίτιο

Αυτός ο πραξιακός (επι)μερισμός του αντικειμένου προχωρεί προς την αποκάλυψη της έσχατης δομικής του ύλης. Χαρακτηριστικό του μερισμού είναι ότι το κάθε, πιο επιμερισμένο, αντικείμενο συγκεκριμενοποιεί ένα πραξιακό επίπεδο και

ότι το κάθε επόμενο από αυτά τα επίπεδα είναι πολυπλοκότερο, ευρύτερο, εμπειρικτικότερο και εμπειρικτικό των προηγούμενων επιπέδων του. Αυτά σημαίνουν ότι το κάθε επόμενο, μερικότερο, αντικείμενο είναι δυναμικότερο από τα προηγούμενά του, μερικά επίσης, αντικείμενα. Από τα παραπάνω αναφερόμενα εξάγεται ότι η ανθρώπινη ενέργεια δημιουργεί ένα βασικό πραξιακό νόμο, ή ότι από αυτήν την ενέργεια αποκαλύπτεται ένας βασικός πραξιακός νόμος ο οποίος είναι ο εξής: όσο στοιχειωδέστερο γίνεται το αντικείμενο, ή, όσο προχωρεί η αποφαινομενοποίηση του αντικειμένου δηλαδή, όσο το αντικείμενο ουσιαστικοποιείται, ή όσο το στοιχειώδες μερικό αντικείμενο πλησιάζει προς το αρχικό, το έσχατο, το δομικό του στοιχείο, δηλαδή την ουσία του, τόσο μεγαλύτερη γίνεται η πρακτικοποιητική-πραγματοποιός δυναμικότητα και καλυπτικότητα του. Επειδή δε φορέας αυτής της μεριστικοποίησης του αντικειμένου είναι ο άνθρωπος και μόνον αυτός, η παραπάνω αναφερθείσα αύξηση της δυναμικότητας και της καλυπτικότητας του αντικειμένου δεν είναι τίποτε άλλο παρά αύξηση της πρακτικοποιητικής και της πραγματοποιίας ικανότητας του.

2.2. Το αποτέλεσμα (τα δύο στάδια της Πραξιακής ολοκλήρωσης).

2.2.1. Το πρώτο στάδιο

Σήμερα το μερισμένο αντικείμενο έφθασε στο επίπεδο της μικρο-ύλης και το ανθρώπινο ον στο σημείο της διαπλανητικής πραξιακής ενέργειας, ή, της διαπλανητικής δόμησης. Αυτή η δόμηση οφείλεται στο γεγονός ότι η μικροϋλή, ως μικροστοιχειώδης, είναι μεγαχωρική και όχι μικροχωρική, δηλαδή, διαπλανητική και όχι (γεω)πλανητική. Έτσι, το αντίστοιχο της πραξιακό επίπεδο είναι διαπλανητικό και όχι πλανητικό και η ανθρώπινη ενέργεια (δόμηση) διαπλανητική και όχι (γεω)πλανητική. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος μπορεί να δημιουργήσει (και άρχισε να δημιουργεί) ένα καινούργιο κόσμο ο οποίος είναι διαφορετικός, και από τον προηγούμενό του ανθρώπινο και από τον φυσικό κόσμο. Μπορεί, μάλιστα, να ειπωθεί ότι αυτός ο κόσμος «διαπλανητοποιείται» — στην (υποθετική) περίπτωση που στον διαπλανητικό χώρο υπάρχει κάτι το (αντ)ενεργό (ζωή), στην περίπτωση, δηλαδή, που υπάρχει (αντ)ενέργεια (στην ανθρώπινη ενέργεια) σ' αυτόν τον χώρο. Ή, ότι αυτός ο κόσμος «(γεω)πλανητοποιεί» (δηλαδή «ανθρωποκεντροποιεί»)¹² τον διαπλανητικό χώρο — στην (υποθετική, πάλι) περίπτωση που ο διαπλανητικός χώρος είναι ανενεργός, άρα, και μη αντενεργός¹³.

2.2.2. Το δεύτερο στάδιο

Η ολοκλήρωση αυτού του κόσμου θα επιτευχθεί στο επίπεδο της μοναδιαίας, της δομικής (έσχατης) ύλης του φυσικού αντικειμένου, η οποία θα είναι και η δομική ύλη, ή, μία από τις δομικές ύλες του ανθρώπινου πραξιακού, τώρα (και όχι ψυχονειροφαντασιακού) και του υλικού, τώρα (και όχι άυλου) ανθρώπινου (και όχι φυσικού) διαπλανητικού κόσμου. Ο ανθρώπινος διαπλανητόκοσμος είναι υπερβατικός και καταλυτικός: και του προηγούμενου του ανθρώπινου (γεω)πλανητικού κόσμου, δηλαδή, του κόσμου των «Δυνάμεων» και του φυσικού (γεω)πλανητικού κόσμου (που είναι αντίστοιχος του ανθρώπινου γεωπλανητικού κόσμου) δηλαδή, του δυαδικού κόσμου των «Δυνάμεων» και του φυσικού διαπλανητόκοσμου, δηλαδή, του φυσικού κόσμου των «Παγκοσμιοδυνάμεων». Από τα παραπάνω εξάγεται ότι

ο παγκοσμιοδυναμικός συσχετισμός αυτών των κόσμων δίνει τα εξής δυαδικά συστήματα «Εσώχωρου» και «Εξώχωρου» στην Πραξιολογία. Το σύστημα «(γεω)-πλανητικός Πραξιακός Εσώχωρος» και «Πραξιακός διαπλανητικός Εξώχωρος». Και το σύστημα «διαπλανητικό Γίγνεσθαι¹⁴ Εσώχωρος» και «Πραξιακός διαπλανητόκοσμος Εσώχωρος». Η διερεύνηση των παραπάνω συστημάτων κάνει φανερό ότι οι παγκοσμιοδυναμικοί συσχετισμοί αναφέρονται στην εξελικτική πορεία του Πραξιακού (του Πράττειν) και του Γίγνεσθαι. Επίσης ότι το Πραξιακό και το Γίγνεσθαι παραλληλίζονται και ισαξιώνονται σε (γεω)πλανητικό επίπεδο, ή ότι αυτό το επίπεδο είναι το πρώτο επίπεδο της αναστοιχείωσής τους σε διαπλανητική ενέργεια. Και, τέλος, ότι το Πραξιακό στο διαπλανητικό επίπεδο ταυτίζεται με το Ψυχονειροφαντασιακό (Μυθολογικό) και ενώνονται με αυτό.

Η σύνδεση του Πραξιακού διαπλανητόκοσμου με τις κλασικές έννοιες με τις οποίες συνδέθηκε ο Ψυχονειροφαντασιακός διαπλανητόκοσμος (βλέπε σελ. 5 και 6) αποδίνει τους ίδιους, ακριβώς, συσχετισμούς. Αυτό σημαίνει ότι στην, καθεαυτή, θεώρησή τους και στη θεώρησή τους καθεαυτούς αυτοί οι δύο κόσμοι είναι ισοδύναμοι και ισάξιοι. Όμοιοι είναι οι συσχετισμοί που παρατηρούνται και κατά τη διερεύνηση του πραξιακού παγκοσμιοδυναμικού κόσμου με βάση την καντιανή σκέψη με μία, όμως, διαφορά που είναι η εξής: το πραξιακό «πράγμα καθεαυτό» κατά την καινούργια, την συμπληρωματική και αντεστραμμένη, θεώρηση δεν είναι «προεμπειρικό» για τη φύση, ή, «προεμπειρικό» της φύσης όπως (είναι) το ψυχονειροφαντασιακό «πράγμα καθεαυτό». Αυτό είναι προεμπειρικό για τη φύση επειδή είναι το συγκεκριμένο ανθρώπινο μετεμπειρικό (μεταφυσικό) πραξιακό, δηλαδή, επειδή είναι το Πραχθέν (από τον άνθρωπο) που στηρίζεται μεν πάνω στη (φυσική) εμπειρία αλλά που υπερβαίνει αυτήν την εμπειρία, ή, που είναι ανυπέρβατο (μη δημιουργούμενο, μη αναδημιουργούμενο) από αυτήν. Δηλαδή, που αποκλείεται ως δυνατότητα του Γίγνεσθαι (με το Γίγνεσθαι ομοιοποιημένο προς το Πράττειν) στη φύση.

III. Η αντιστροφή της πορείας - Η ολοκλήρωση

3.1. Πραξιολογία

Από όλα όσα γράφτηκαν στο παραπάνω κεφάλαιο εξάγεται το συμπέρασμα ότι η Πραξιολογία από (επι)μεριστική (της εξωτερικότητας- ως προς εαυτήν-της φύσης) και (επι)μερισμένη (καθεαυτή και ως εαυτή) στοιχειώνεται σε γενικευμένη (εαυτή) και σε γενικευτική (της εσωτερικότητάς της, του Κόσμου της, του ανθρώπινου κόσμου). Δηλαδή ότι η Πραξιολογία, πρώτα έχασε την (αρχική) εξωτερικότητά της που οφειλόταν στο (φυσικό) αντικείμενο, ή, στη φαινομενικότητα αυτού του αντικειμένου, καθεαυτού, ή, στα φαινόμενα του ανεπιμέριστου, του αδιαίρετου, του αδιάσπαστου, του «ανεκφλοιώτου» αντικειμένου, ή, του αντικειμένου αυτόνομη και αυτονομημένη φυσική ενότητα. Και, έπειτα, απέκτησε την εσωτερικότητά της η οποία οφείλεται στο (φυσικό, ή σε αλλοιωμένο φυσικό, αλλά) επιμερισμένο αντικείμενο, στο «εκφλοιωμένο» αντικείμενο, στο στοιχειώδες-δομικό αντικείμενο

Αυτά σημαίνουν ότι η Πραξιολογία άρχισε να «φιλοσοφοποιείται», να παίρνει, δηλαδή, τα κύρια χαρακτηριστικά της (κλασικής) Φιλοσοφίας που είναι η καθολικότητα και η καθολικοποίηση, ή, η γενική θεώρηση (που, στην περίπτωσή της,

είναι η γενική πραξιοποίηση) και η γενίκευση της θεώρησης (που, στην περίπτωση της, είναι η γενίκευση της πραξιοποίησης-πραγμάτωσης). Στην αρχή, μάλιστα, της πραξιοποίησης η μορφή της (πραξιακής) καθολικοποίησης είναι σχετική, ροϊκή και αναστρεφόμενη (αλλά πάντοτε ανεπισσώμενη) όπως είναι και η φιλοσοφική καθολικοποίηση. Τούτο δεν οφείλεται στο ότι η νέα (πραξιακή) δόμηση δεν είναι (λογική) αναδόμηση όπως στη Φιλοσοφία. Οφείλεται στο ότι, σ' αυτό το (αρχικό) στάδιο, ο ανθρώπινος πραξιακός κόσμος βρίσκεται «εν τω γίνεσθαι» — δεν είναι (πραξιακά) δομημένος αλλά δομούμενος. Αυτό σημαίνει ότι η μορφή της (πραξιακής) δόμησης δεν έχει ανευρεθεί αλλά αναζητείται αφού δεν μπορεί να είναι όμοια, αντιγραφική αναδόμηση δηλαδή, της φυσικής δόμησης — μια τέτοια δόμηση θα απέδιδε τον προϋπάρχοντα φυσικό και όχι έναν καινούργιο κόσμο. Από το αμέσως παραπάνω εξάγεται ότι, τώρα, η αρχική αποδόμηση και αναδόμηση της φύσης, ή, ο αρχικός διαλεκτικός συσχετισμός του ανθρώπου με τη φύση μετατράπηκε σε «αποδόμηση» και «δόμηση» του ανθρώπου, ή σε διαλεκτικό συσχετισμό του ανθρώπου με το πραξιακό.

Σ' αυτό πρέπει να προστεθεί ότι η πραξιακή καθολικοποίηση παρουσιάζει δύο (οριακά) χρονοσημεία τα οποία οριογραμμίζουν τα δύο στάδια της ολοκλήρωσης του (ανθρώπινου) πραξιακού. Στο πρώτο χρονοσημείο η καθολικοποίηση, συσχετισμένη, παρουσιάζεται ως απόλυτη (στατική, καταληκτική) ενώ, καθεαυτή, αποδεικνύεται ψευδόμορφα απόλυτη (στατική ενώ δεν είναι, καταληκτική χωρίς να είναι). Στο δεύτερο σημείο η καθολικοποίηση, καθεαυτή, είναι απόλυτη (στατική, καταληκτική) και, συσχετισμένη, είναι πιθανολογούμενα ή απορηματικά, (ερωτηματικά) απόλυτη (στατική; καταληκτική;). Στο πρώτο από αυτά τα δύο στάδια η καθολικοποίηση συσχετισμένη φαίνεται απόλυτη όταν το (ανθρώπινο) πραξιακό ανέλθει στο επίπεδο του Γίνεσθαι στη φύση και ταυτισθεί μ' αυτό (Οριακό χρονοσημείο αναστοιχείωσης του φυσικού σε ανθρώπινο πραξιακό που επιτυγχάνεται στο επίπεδο της στοιχειώδους φυσικής ύλης). Τούτη όμως η στατικότητα και η καταληκτικότητα του πραξιακού δεν είναι άμεση, ούτε μονόπλευρη. Δηλαδή, το ανθρώπινο πραξιακό δεν παίρνει τη στατικότητα¹⁵ του Γίνεσθαι στη φύση αλλά φέρνει στο προσκήνιο (αποκαλύπτει) τη στατικότητα αυτού του Γίνεσθαι, αποδεικνύει την ύπαρξη αυτής της στατικότητας και προκαθορίζει το ύψος του επιπέδου αυτής της στατικότητας για να μετακαθορισθεί και να (ετερο)καθορισθεί, όμως, από αυτό το επίπεδο, αφού, με βάση αυτό, εκλαμβάνεται ως στατικό και καταληκτικό. Στο ίδιο στάδιο, η καθολικοποίηση του ανθρώπινου πραξιακού είναι, ψευδόμορφα, απόλυτη επειδή, μετά την ταύτισή του με το φυσικό Γίνεσθαι συνεχίζει την εξελικτική της πορεία με τις δυνατότητες που του προσφέρει η φύση και με τη δική της δυναμικότητα. Βέβαια, η στοιχειώδης ύλη της Φύσης δεν είναι δομική (δεν είναι η Μοναδιαία) για τη φύση και, αφού δεν είναι δομική για το φυσικό Γίνεσθαι δεν είναι δομική ούτε για το ανθρώπινο πραξιακό — κάτι τέτοιο θα εσήμαινε αποπεράτωση της κατανόησης της φύσης από τον άνθρωπο ή/και θα δήλωνε αδυναμία μιας, παραπέρα, κατανόησης της φύσης από τον άνθρωπο όπως και μιας, παραπέρα, εξέλιξης του πραξιακού. Αυτήν όμως την ύλη ο άνθρωπος την «ανεβάζει» στο επίπεδο της δομικής ύλης της φύσης επειδή, η δόμηση και η δομή που δημιουργεί με πρώτη ύλη τη στοιχειώδη ύλη της φύσης είναι (τουλάχιστον, και στιγμιαία) ισοδύναμη (σημείο αναστοιχείωσης) με τη φυσική δόμηση αφού:

αυτές (η φυσική και η ανθρώπινη δομή) είναι ισάξιες (όχι όμοιες)· και, αφού η επόμενη ανθρώπινη δομή είναι υπερβατική (επικυριαρχική) της φυσικής δομής. Αυτά σημαίνουν ότι η στοιχειώδης φυσική ύλη μετατρέπεται σε μοναδιαία (έσχατη) φυσική ύλη-ως ανθρώπινη δομική ύλη, ή, ότι η στοιχειώδης φυσική ύλη υπερβαίνει εαυτήν ως ανθρώπινη δομική ύλη, ή ότι η πραξιακή δυναμικότητα στο επίπεδο της στοιχειώδους φυσικής ύλης είναι ισοδύναμη προς τη δυναμικότητα του (φυσικού) Γίγνεσθαι στο επίπεδο της μοναδιαίας, της έσχατης, ύλης αυτού του Γίγνεσθαι.

Στο δεύτερο από τα παραπάνω στάδια η καθολικότητα του ανθρώπινου πραξιακού, καθεαυτή, γίνεται απόλυτη όταν το πραξιακό ταυτισθεί με τον εαυτό του, ή, όταν αυτό αντιστοιχιθεί προς το μοναδιαίο δομικό του στοιχείο (Οριακό χρονοσημείο αυτο-ταύτισης ή αυτο-ολοκλήρωσης του πραξιακού που επιτυγχάνεται στο επίπεδο της έσχατης φυσικής ύλης ή μιας νέας ανθρώπινης ύλης). Τούτη όμως η στατικότητα και η καταληκτικότητα του πραξιακού βρίσκεται σε πολύ υψηλότερο επίπεδο του Γίγνεσθαι της φύσης επειδή η πραξιακή δομή είναι, πλέον, πραγματικά, απόλυτα και τελεσίδικα επικυριαρχική της φυσικής δομής. Αποκτά τη στατικότητα και την καταληκτικότητα του ψυχονειροφαντασιακού με το οποίο ταυτίζεται, ή, το οποίο υλοποιεί και με το οποίο αποτελεί δύο από τα στοιχεία της Ψυχο-Λογο-Πραξιακής ενότητας, ή, της Μυθο-Φιλοσο-Πραξιολογίας. Ακριβώς όμως αυτή η ενότητα απορηματοποιεί τη στατικότητα και την καταληκτικότητα του πραξιακού λόγω του ότι, τούτο, από μόνο του (ως στοιχείο καθεαυτό και όχι ως συνθετικό στοιχείο) είναι υποδεέστερο της ενότητας, σαν τέτοιας, αφού αυτή βρίσκεται σε επίπεδο υψηλότερο από το επίπεδο των συστατικών της στοιχείων. Έτσι το πραξιακό συσχετιζόμενο μ' αυτήν φαίνεται ως, ψευδόμορφα, στατικό και καταληκτικό ενώ, ως στοιχείο καθεαυτό, είναι πραγματικά στατικό και καταληκτικό.

Μία άλλη προσέγγιση κάνει φανερό ότι η πρώτη πραξιακή περίοδος μπορεί να χαρακτηριστεί ως απομυθοποιητική ενώ η δεύτερη ως μυθοποιητική (μυθοπραξιακή) περίοδος. Τούτη η διαφοροποίηση οφείλεται στο ότι η ενέργεια του ανθρώπου πάνω στο στοιχειώδες μικροστοιχείο και η μικροστοιχειακή ενέργεια (που οδήγησαν στην πραξιακή κατάκτηση και χρησιμοποίησή του, αντίστοιχα) ομοιοποιούν και διαφοροποιούν, ταυτόχρονα, την απομυθοποίηση και τη μυθοποίηση. Η τέτοια συμπεριφορά της απομυθοποίησης και της μυθοποίησης προέρχεται από το μικροστοιχείο, καθεαυτό, επειδή αυτό, είναι ταυτόχρονα: το τελικό στοιχείο και η κατάληξη της απομυθοποίησης· το αρχικό στοιχείο και η αρχή (η αφετηρία) της μυθογένεσης (μυθοπλασίας). Αυτά έχουν ως αποτέλεσμα η μικροστοιχειακή ενέργεια να είναι, ταυτόχρονα: και ενέργει απομυθοποίησης (επειδή μετατρέπει το άυλο σε υλικό, ή, επειδή πραξιοποιεί το ψυχονειροφαντασιακό) και ενέργεια μυθογένεσης (επειδή οι πραξιοποιήσεις της αποτελούν πραξιακές ταυτίσεις με αυτά που είναι μυθολογικές υπερβάσεις, ή επειδή οι πραξιοποιήσεις της είναι υπέρβαση αυτής της ίδιας της πραξιοποίησης, της πραξιοποίησης σαν τέτοιας)¹⁶.

3.2. Φιλοσοφία

Η εμφάνιση του ανθρώπινου πραξιακού, η εξελικτική του πορεία (παράλληλα προς το Γίγνεσθαι στη φύση), η καθολικοποίηση και η κατάληξή του ως υπέρβαση αυτού του Γίγνεσθαι και ως ταύτιση και σύνθεση με το Μυθολογικό (ανεξαρ-

τησία και αυτονόμηση της εξελικτικής πορείας του Πράττειν από το Γίγνεσθαι) επιδρούν άμεσα πάνω στην (κλασική) Φιλοσοφία. Η Φιλοσοφία, τώρα, αναγεννιέται, αναβιώνει, ολοκληρώνεται και ολοκληρώνει. Αρχίζει από τα επιμέρους (από τα οποία δε μπορούσε να αρχίσει η παραδοσιακή Φιλοσοφία) για να φθάσει (και φθάνει) στα γενικά (από τα οποία άρχιζε η παραδοσιακή Φιλοσοφία). Τώρα δεν περιορίζεται μονάχα στην αποκάλυψη της ευταξίας του φυσικού κόσμου διαμέσου της κατανόησης της (φαινομενικής) αταξίας στο Γίγνεσθαι αυτού του κόσμου· αλλά, και στον προσδιορισμό (κατανόηση) της (πραγματικής) αταξίας του πραξιακού για την εύτακτη δημιουργία του ανθρώπινου ψυχονειροφантаσιακού κόσμου διαμέσου της κατανόησης της (φαινομενικής) αταξίας του πραξιακού αυτού του κόσμου. Το καινούργιο, όμως, φιλοσοφικό κοσμοσύστημα δεν μπορεί να είναι, τώρα εκλογικευτικό (μιας φυσικής εξωτερικότητας ή της φυσικής εξωτερικότητας, μιας φυσικής πρωτογένειας ή της φυσικής πρωτογένειας) αλλά διαλογικευτικό (ως ανθρώπινη εσωτερικότητα, ως ανθρώπινη πρωτογένεια): δεν μπορεί να είναι επεξηγηματικό (του φυσικά προϋπάρχοντος, του φυσικά δοσμένου αφού είναι μεθύτερο του φυσικού, μετεγχειρικό) αλλά διαμορφοποιό (του δημιουργούμενου, του εξελισσόμενου και ανελισσόμενου ανθρώπινου αφού είναι συν-δημιουργούμενο, συν-εξελισσόμενο και συν-ανελισσόμενο): δεν μπορεί να είναι σχετικό (του φαινομένου, του φαινομενικού) αλλά απόλυτο (της ουσίας, του ουσιαστικού αφού το, φυσικό, φαινόμενο και φαινομενικό αποτελούν την ανθρώπινη ουσία και το ανθρώπινο ουσιαστικό). 'Η (σε άλλη διατύπωση που προκύπτει από άλλη γωνία θεώρησης) το καινούργιο φιλοσοφικό κοσμοσύστημα είναι εκλογικευτικό, επεξηγηματικό και σχετικό του Μυθολογικού, τώρα (και όχι του Φυσικού) αφού αυτό (το μυθολογικό) είναι προϋπάρχον (του πραξιακού), δοσμένο, γι' αυτό και η (πραξιακή) ενέργεια είναι μεθύτερη και γι' αυτό η ενέργεια είναι ένταξη (του πραξιακού μέσα στο μυθολογικό) και όχι συν-ένταξη (ταυτόχρονη ένταξη του πραξιακού και του μυθολογικού μέσα στο ίδιο σύστημα όπως στην αμέσως προηγούμενη θεώρηση). Αυτά όλα φαίνονται έτσι επειδή, τώρα, αυτό που εκλογικεύεται, που πρέπει να εκλογικευθεί, δεν είναι πια η φύση (ή, μόνον η φύση) αλλά η Μυθολογία (ή, και η Μυθολογία). Η Φύση και η Μυθολογία προϋπάρχουν της Φιλοσοφίας. Και η Φύση και η Μυθολογία παρουσιάζονται ως ισάξιες-ως προς τη Φιλοσοφία, λόγω της καταληκτικής μορφής τους. Η έναρξη της πραξιοποίησης της φύσης και η εξελικτική πορεία αυτής της πραξιοποίησης φαίνεται σαν να περιορίζουν τη Φιλοσοφία επειδή αυτή δεν μπορεί να περιορίσει τον εαυτό της σε επιμέρους ζητήματα. Στην πραγματικότητα, όμως, αυτός ο περιορισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά η σταδιακή μετατροπή της Φιλοσοφίας (της Φύσης) σε Πραξιολογία (Πραξιακή Φιλοσοφία) ή σε *Μεταφυσική Φιλοσοφία*. Ο περιορισμός, δηλαδή, της Φιλοσοφίας στη φυσική αναφορά της (φαίνεται αλλά) δεν είναι (αυτο)περιορισμός, ή, καθορισμός των ορίων της (όπως στην κλασική Φιλοσοφία, κατά τον συσχετισμό της με την Πραξιολογία) αλλά συμπλήρωση-επέκταση των ορίων της (στο φυσικό προστίθεται και το ανθρώπινο). Επειδή δε το καινούργιο αντικείμενο αναφοράς της Φιλοσοφίας (το πραξιακό) είναι διαφορετικό από το παλαιό αντικείμενό της, επικυριαρχικό και καταλυτικό αυτού του αντικείμενου γι' αυτό και η νέα Φιλοσοφία είναι Υπερφυσική (Μεταφυσική)¹⁷ Φιλοσοφία (Υπερφιλοσοφία). Δηλαδή, επειδή,

καθεαυτή, η Μεταφυσική είναι καθολική και επικυριαρχική, και αναφέρεται στα πέραν και υπεράνω της εμπειρίας, (θα) είναι (τελικά) η μόνη, αναμφισβήτητη, πραγματικότητα αφού η Πραξιολογία, που (θα) είναι οπωσδήποτε η αναμφισβήτητη πραγματικότητα, είναι Μεταφυσική μια που είναι η πρακτικοποίηση, η πραγματοποίηση της Μεταφυσικής, δηλαδή, του Ψυχονειροφαντασιακού, του Μυθολογικού. Το βασικό λοιπόν πρόβλημα της κλασικής Φιλοσοφίας που είναι η σχέση της σκέψης, της νόησης με το «Είναι» (την αντικειμενική πραγματικότητα, την ύλη, τον εξωτερικό κόσμο, τη Φύση) αλλάζει εντελώς στη νέα Φιλοσοφία. Μετατρέπεται σε πρόβλημα: σχέσης της σκέψης με τον εαυτό της· ή, σχέσης της σκέψης με το πραξιακό (και όχι το φυσικό) «Είναι», την αντικειμενική (πραξιακή-υπερβατική της φυσικής) πραγματικότητα (που είναι Ψυχονειροφαντασιακή σύλληψη, Νοητική εκλογίκευση και Πραξιακή υλοποίηση)· ή, σχέσης της σκέψης με την αντικατάσταση της εξωτερικότητας του Φυσικού κόσμου με την εξωτερικοποίηση (πραξιοποίηση) της ανθρώπινης εσωτερικότητας (του Μυθολογικού). Η ενότητα του κόσμου δεν εδρεύει, πλέον, μέσα στην υλικότητά του αλλά μέσα στην ανθρώπινη Ψυχο-Λογο-Πραξιολογία του. Αυτό δε επειδή αυτή η υλικότητα αντικαθίσταται από την παραπάνω τριαδική σύνθεση η οποία δημιουργεί μια νέα κοσμική ενότητα που εμπερικλείει και τη φυσική κοσμική ενότητα.

Η παγκοσμιοδυναμική, τώρα, θεώρηση των παραπάνω κάνει φανερό ότι, στην αρχή, η Φιλοσοφία αποτελούσε τον «Εξώχωρο» του πραξιακού και τον «Εσώχωρο» του μυθολογικού, στο παγκοσμιοδυναμικό δυαδικό σύστημα «Εσώχωρος» - «Εξώχωρος» (στην ευρύτερη, την καθολική εννοιολόγηση αυτού του συστήματος). Αργότερα η Φιλοσοφία μετατράπηκε από «Εξώχωρος» σε «Εσώχωρος» του πραξιακού ενώ ο συσχετισμός με το ψυχονειροφαντασιακό παρέμεινε ο ίδιος. Στο μέλλον η Φιλοσοφία θα ταυτισθεί με το πραξιακό και το μυθολογικό και θα αποτελέσει, μαζί τους, μίαν ενότητα. Το επίπεδο αυτής της ενότητας θα είναι υψηλότερο από το επίπεδο των συνθετικών της στοιχείων (δηλαδή, της Μυθολογίας, της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας) όταν αυτά παίρνονται καθεαυτά. Αυτό σημαίνει ότι αυτά παγκοσμιοποιήθηκαν γι' αυτό και δεν μπορούν (ως ισάξια και ισόδυναμα πλέον) να διαχωρισθούν (σε «Εσώχωρο» και «Εξώχωρο») μεταξύ τους και να αποτελέσουν δυαδικά συστήματα. Χαρακτηρίζονται όμως όλα, παγκοσμιοδυναμικά, ως «Εσώχωροι» κατά τον συσχετισμό τους προς την ενότητά τους (ή, ως προς την ενότητά τους) για το λόγο που γράφτηκε αμέσως παραπάνω. Για τον λόγο, δηλαδή, ότι αυτή η ενότητα δεν είναι άθροιση αλλά μέθεξή τους, δεν είναι, δηλαδή ισαξιοσύνη (προς αυτά) αλλά υπέρβαση (αυτών).

3.3. Μυθολογία

Από αυτά που γράφτηκαν μέχρι εδώ εξάγεται ότι η Μυθολογία παρουσιάστηκε ως καταληκτική παρθενογένεση. Αυτό σημαίνει ότι το ανθρώπινο Ψυχονειροφαντασιακό είναι παν-χρονικό (καθεαυτό), πρόχρονο (ως προς τη Λογική και την Πραξιολογία) και διαχρονικό (διαμέσου της Λογικής και της Πραξιολογίας). Ότι τούτο είναι γενετικό (της Λογικής και της Πραξιολογίας), άπαξ και δια παντός διαμορφωμένο (σε αντίθεση προς το Λογικό και το Πραξιακό). Ότι δεν αποτελεί μία «σύλληψη» αλλά τη ΣΥΛΛΗΨΗ — τη βασική, την αναλλοίωτη, την αχρονική (πανχρονική) και αχωρική (πανχωρική), την Παγκοσμιοδυναμική σύλληψη. Αυτά

σημαίνουν ότι δεν υπάρχει χρονοδέσμευση και χωροδέσμευση του Ψυχονειροφαντασιακού. Δηλαδή ότι αυτό αποκλείεται να είναι πολυεπιπεδικό, διαφοροποιημένο, ποικιλόμορφο, εξελισσόμενο, αναμορφούμενο και μεταλλασσόμενο, από την πρώτη στιγμή της εμφάνισής του, της ολοκλήρωσής του, και κατόπιν επειδή είναι επίπεδο καταληκτικό, αναστοιχειωμένο. Τα παραπάνω χαρακτηριστικά είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας επειδή αυτές είναι δευτερογενείς, επακόλουθες και εξαρτώμενες, χωρίς ίδιους στόχους και κατάληξη, ή, με στόχους και κατάληξη που είναι οι στόχοι και η κατάληξη του Ψυχονειροφαντασιακού.

Δηλαδή: το Ψυχονειροφαντασιακό είναι Στοχοθεσία και παραμένει Στοχοθεσία. Η Φιλοσοφία είναι Στρατηγική που μετατρέπεται πρώτα σε Τακτική (Πραξιολογία) και έπειτα σε Στρατηγική (της Πραξιολογίας). Και η Πραξιολογία είναι Τακτική (της Φιλοσοφίας) που μετατρέπεται σε Στρατηγική (Φιλοσοφία). Αυτά σημαίνουν: ότι ο Μύθος πλάστηκε ευθύς εξαρχής ως αυθεντικό «Είναι» ενώ, πρώτα ο Λόγος και έπειτα το Πράττειν μετατρέπονται χωροδεσμευτικά και χωροδεσμευμένα σε Μύθο· ή, ότι το αναντιστοιχίσιμο «Είναι» (τους) ισοστοιχίζεται προς το Μυθολογικό «Είναι»· ή, ότι το ατελές και ψευδόμορφο «Είναι» (τους) τελειώνεται και αυθεντικοποιείται διαμέσου μιας παλυνδρομικής, αλλά πάντοτε προοδευτικής, προσμέτρησης του χρόνου μέσα από μία δαιδαλώδη κάλυψη του χώρου. Έτσι, η κατάληξή τους (ανεξάρτητα αν αυτή είναι επιτεύξιμη ή ανεπίτευκτη και ανεξάρτητα αν υπάρχει ή δεν υπάρχει κατάληξη), η δημιουργία δηλαδή του Μυθανθρώπου, ή, η μετατροπή της *Λογικο-Πραξιακής Ουτοπίας* σε *Λογικό-Πραξιακή Εντοπία*, δηλαδή σε *Μυθολογική Εντοπία* (Μυθολογική Ουτοπία δεν υπάρχει)¹⁸ ή, σε *Παγκοσμιοδυναμική Εντοπία* (σε αντικατάσταση της Ουτοπίας των «Δυνάμεων») παρουσιάζεται ως άνοδος, ταύτιση και μέθεξη του Λογικο-Πραξιακού με την τέλεια και τελική Μυθολογική στοχοσύλληψη και στοχοθέτηση. Ή, με άλλα λόγια, πρώτα δημιουργήθηκε το Μυθικό ανθρωποείδωλο, το οποίο επήρε τη μορφή του κοσμοειδώλου, διαμέσου της ασύνορης και ανεξέλεγκτης (αυτο-ελεγχόμενης, όμως) ψυχονειροφαντασιακής συλληπτικότητας. Έπειτα δημιουργήθηκαν το Λογικό και το Πραξιακό ανθρωποείδωλα που ταυτίστηκαν (θα ταυτισθούν) και ενώθηκαν (θα ενωθούν) με το μυθικό ανθρωποείδωλο. Το πρώτο από αυτά επήρε (θα πάρει) τη μορφή της λογικής οριογράμμισης του ανθρώπινου κοσμοειδώλου (όχι ως απο-κάθαρση, απόρριψη, του παράλογου από το μυθικό κοσμοείδωλο έλλά ως λογική-απόδειξη ανυπαρξίας του παράλογου σ' αυτό το είδωλο). Και το δεύτερο, επήρε (θα πάρει) τη μορφή της πραξιακής ανυσματοποίησης του ανθρώπινου κοσμοειδώλου (όχι ως αντιγραφή προτύπου αλλά ως πρωτότυπη υπέρβαση του προτύπου). Θα μπορούσε, μάλιστα, να γραφεί στις παραδοσιακές (πχ. τη φιλοσοφική, τη μυθολογική) γλώσσες και στην προτεινόμενη (παγκοσμιοδυναμική) γλώσσα ότι αυτά τα κοσμοείδωλα ήταν τα αιώνια, τα καθολικά και τα απαρασάλευτα θέματα του ανθρώπου, ή, ότι ήταν τα διαχρονικά πανανθρώπινα προβλήματα τα οποία βρήκαν τις λύσεις τους. Λύσεις οι οποίες, καθεαυτές, είναι παν-χρονικές και ως αναζητήσεις είναι διαχρονικές, ή, που είναι διαχρονικά (ως «Δυνάμεις») αναζητούμενες Παγκοσμιοδυναμικές (παν-χρονικές) λύσεις. Ή, σε άλλη διατύπωση, λύσεις οι οποίες, καθεαυτές, είναι παν-χωρικές και ως υλοποιήσεις είναι διαχωρικές, ή,

που είναι δια-χωρικά (ως «Δυνάμεις») υλοποιούμενες Παγκοσμιοδυναμικές (παν-χωρικές) λύσεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

* Ευχαριστούμε θερμά τον επίκουρο καθηγητή της Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Κρήτης Γιάννη Τσαβάρα επειδή με τις υποδείξεις του προχωρήσαμε σε απλοποίηση και απλοποιητική επέκταση του αρχικού κειμένου με αποτέλεσμα να γίνει πιο κατανοητό και εύληπτο.

1. Με τον όρο Πραξιολογία εννοείται η Επιστήμη σε συνδυασμό προς την Τεχνολογία, η Επιστημονοτεχνολογία. Για τις ανάγκες τούτης της εργασίας το διαχρονικό ανθρώπινο Πράττειν περιορίζεται στην παγκοσμιοδυναμική μορφή, ισχύ και εμβέλεια του. Δηλαδή, στην τελευταία του μορφή που είναι η επιστημονοτεχνολογική, στην τελευταία του ισχύ που είναι η διαπλανητική και στην τωρινή εμβέλεια του που είναι διαχωρική αφού απλώνεται, πλέον και στους Φιλοσοφικο-Μυθολογικούς χώρους: 1) είτε με τη μορφή της πραξιοποίησης αυτών των χώρων· 2) είτε με τη μορφή της φιλοσοφικο-μυθολογοποίησης του δικού του χώρου· 3) είτε με τη μορφή φιλοσοφικών κυήσεων (εκπόρευσης Φιλοσοφίας-δημιουργία φιλοσοφικών προβλημάτων) αυτού του χώρου. Ή δηλαδή: 1) με το να μετατρέπουν σε πραξιακά τα φιλοσοφικά ερωτήματα και να δίνουν υλικές διαστάσεις, να πραγματώνουν τις ψυχοειροφαντασιοπλασίες· 2) με το να αντιμετωπίζουν («επιλύουν») πραξιακά τον προβληματισμό της Φιλοσοφίας και τον προβληματισμό από τη Μυθολογία· και 3) με το να δημιουργούν καινούργιο φιλοσοφικό προβληματισμό.
2. Η Μυθολογία, η Φιλοσοφία και η Πραξιολογία θεωρούνται (παίρνονται) στους χρόνους της κορύφωσής τους και αυτό οδηγεί σ' αυτή την ημερολογιακή (χρονολογική) τους κατάταξη. Βέβαια η Πραξιολογία συνεχίζει την ανοδική της πορεία και η κορύφωσή της δεν επιτεύχθηκε ακόμα. Γεγονός, επίσης, είναι ότι η Μυθολογία, η Φιλοσοφία και η Πραξιολογία συνυπήρξαν (συνυπάρχουν και θα συνυπάρχουν), ότι αποτέλεσμα, αυτής της συνύπαρξης, ήταν (είναι και θα είναι) η αλληλεπίδρασή τους και ότι οι κορυφώσεις της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας είναι περισσότερες από μία (σε αντίθεση προς τη Μυθολογία στην οποία υπάρχει μία και μόνο κορύφωση). Πρόγευση αυτών των ισχυρισμών δίνεται στην επόμενη παράγραφο του κειμένου.
3. Η σειρά με την οποία τοποθετούνται η Μυθολογία, η Φιλοσοφία και η Πραξιολογία αποδίδει την αλληλεξάρτησή τους κατά τη χρονική αλληλουχία τους. Οι λέξεις ανασάρκωση, εκσάρκωση κ.λπ. σε συνδυασμό με την αναφορά τους (στη Μυθολογία, τη Φιλοσοφία και την Πραξιολογία) αποδίδουν τη γενετική τους προέλευση. Και τα προθέματα (ανα-, εκ-, απο- κ.λπ.) στη λέξη «σάρκωση» αποδίδουν τον τρόπο της γένεσής τους. Δηλαδή: ολόκληρες οι λέξεις «αποσάρκωση» και «εκσάρκωση» αποδίδουν τη δόμηση της Μυθολογίας, της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας διαμέσου της αποδόμησης του γενετικού τους υποθέματος (της Φύσης, της Μυθολογίας και της Φιλοσοφίας, αντίστοιχα)· οι λέξεις «διασάρκωση» και «ενσάρκωση» αποδίδουν την αναδόμηση ή τη νέα δόμηση της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας ή τη δόμηση (πραγμάτωση) της Μυθολογίας· και, η λέξη «μη σάρκωση» αποδίδει την «αντικατάσταση» της Φύσης από τον Άνθρωπο, δηλαδή, την υποκατάσταση του Φυσικού από τον Ανθρώπινο κόσμο, ή, την ολοκλήρωση της Ανθρωποκεντρικοποίησης της Φύσης. Για την ολοκλήρωση αυτής της εικόνας προλέγεται ότι οι λέξεις «ανασάρκωση», «εκσάρκωση» και «αποσάρκωση» αναφέρονται στην εποχή των «Δυνάμεων» (της παγκοσμιοδυναμικής θεωρίας) και οι λέξεις «διασάρκωση», «ενσάρκωση» και «μη σάρκωση» στην εποχή των «Παγκοσμιοδυνάμεων» — η τελευταία, στην Ολοκληρωμένη παγκοσμιοδυναμική εποχή.
4. Σε τούτη την εργασία οι όροι Φυσική και Θεϊκή κοσμογονία λαμβάνονται ως, απολύτως, όμοιοι γι' αυτό και υποκαθιστάμενοι. Μπορεί, δηλαδή, να χρησιμοποιηθεί ο ένας αντί του άλλου χωρίς, αυτή η υποκατάσταση, να είναι λάθος — αν και, στη συνέχεια, χρησιμοποιείται μόνον ο πρώτος για λόγους ευκολίας. Είναι δε η Φυσική και η Θεϊκή κοσμογονία (πρακτικά) όμοιες επειδή το αποτέλεσμά τους (το δημιούργημά τους) είναι ένα και το αυτό, το Σύμπαν, ο συμπαντικός κόσμος.
5. Ψυχοειροφαντασιακό (ΨΟΦκή σύλληψη, ΨΟΦκός κόσμος, ΨΟΦκή εποχή κ.λπ.). Η σύνθεση των εννοιών «Ψυχή», «Όνειρο» και «Φαντασία» έγινε για να χρησιμοποιηθούν οι λεπτοφυείς διαφορές τους και η συμπληρωματικότητά τους σαν πηγές δημιουργίας του «άυλου» ανθρώπινου κόσμου. Επειδή, δηλαδή, μ' αυτές τις έννοιες (οι οποίες δεν ταυτίζονται, δεν αλληλο-επικαλύπτονται ούτε αλληλο-υπάγονται) συγχωνευμένες σε μία έννοια μπορούν να αποδοθούν (και αποδίδονται) αυτά που πρέπει να αποδοθούν στο Ψυχοειροφαντασιακό, καθεαυτό, όπως είναι: το άπειρο, το ά-χωρο, το ά-χρονο, το παντογνώστικό και το αυτεπιγνώστι-

κό, το υπέρλογο, το έκλογο, το εξώλογο και το (λογικά) ανυπέρβατο. Αυτά (τα οποία) σε εξωτερική-Φυσική (άρα και Παλαιοφιλοσοφική και Προ-πραξιολογική, δηλαδή, Δυναμο-πραξιακή) θεώρηση (δηλαδή σε θεώρηση σε φυσικό επίπεδο) φαίνονται νεφελώδη και απροσδιόριστα ενώ σε εσωτερική (ψυχονειροφαντασιακή) θεώρηση (αυτοθεώρηση-θεώρηση στο επίπεδό της) είναι απόλυτα συγκεκριμένα και εύκολα προσδιορίσιμα και αναγνωρίσιμα. Φαίνονται νεφελώδη και απροσδιόριστα μέχρι σήμερα (ανεντόπιστα, δηλαδή, στον χώρο και χωρίς χρόνο-μεταφυσικά, στην παραδοσιακή εννοιολόγηση αυτού του όρου) επειδή οι (ψυχονειροφαντασιακές) δομές και η (ψυχονειροφαντασιακή) δόμησή τους (δηλαδή, η οργάνωση και η πολυπλοκότητα της οργάνωσής τους) δεν είναι οι φυσικές δομές (ανεξάρτητα αν η ποικιλία των φυσικών δομών είναι άπειρη) ούτε η φυσική δόμηση (ανεξάρτητα αν αυτή είναι πολυπλοκότερη). Δεν είναι, δηλαδή, οι φυσικές δομές και η φυσική δόμηση τα οποία διαστασιοποιούν τον Χώρο και ανυψωματοποιούν τον Χρόνο διαμέσου της δικής τους διαστασιοποίησης και ανυψωματοποίησης του Χωρόχρονου, ή, διαμέσου της δικής τους γνώσης και αυτεπίγνωσης αυτής της διαστασιοποίησης και αυτής της ανυψωματοποίησης γιατί, αυτά, δεν είναι (ούτε μπορεί να είναι) ταυτόχρονα και ψυχονειροφαντασιακή χωρο-χρονική διαστασιοποίηση και ανυψωματοποίηση. Είναι συγκεκριμένα (όχι αντικειμενικά) και συγκεκριμενοποιούνται (δεν αντικειμενοποιούνται) επειδή το ψυχονειροφαντασιακό αυτο-οργανώνεται (σαν σύλληψη, σαν εποχή, σαν κόσμος) διαμέσου αυτοαναφοράς, ή, διαμέσου (υπερ-αναδρασιακής) διασύζευξης αυστηρά επιλεγμένων (από το ίδιο) εξωτερικών (προς αυτό) στοιχείων (της φύσης) τα οποία ομοιοποιούνται μ' αυτό (στην υπερβατικότητα του ως προς τη φύση και στην οργάνωσή του που είναι υπερβατική της φυσικής οργάνωσης) έτσι που τα δημιουργούμενα μπορούν να περιγραφούν όμοια, αλλά δεν μπορούν να αναχθούν; ούτε στο (επιμέρους και επιμεριστικό, π.χ. έμβια-άβια Φύση) επίπεδο των επιλεγμένων στοιχείων ούτε στο (ατελές και μη κορυφωμένο) επίπεδο της οργάνωσης αυτών των στοιχείων. Με άλλα λόγια, η αυτόβουλα, δημιουργική ύπαρξη του ψυχονειροφαντασιακού είναι, εντελώς και απόλυτα, καθορισμένη από το (έμβιο και άβιο) Υπαρκτό, εντελώς και απόλυτα ακατανόητη για το Υπαρκτό, εντελώς και απόλυτα αυτοκαθορισμένη ως προς το Υπαρκτό και καθοριστέα Υπαρκτού το οποίο είναι το «δικό της» Μη Υπαρκτό που (τελικά) αναστοιχείωνεται-πραξιοποιείται σε Υπαρκτό. Θα μπορούσε να γραφεί, επίσης, ότι είναι: ο Απλός μονισμός, ή, Παλαιο-μονισμός του προχθές (δηλαδή το Ψυχονειροφαντασιακό χωρίς το Λογικό και το Πραξιακό, ή, η Μυθολογία χωρίς τη Φιλοσοφία και την Πραξιολογία)· ο Δυϊσμός του χθες (δηλαδή, το Ψυχονειροφαντασιακό και το Λογικό χωρίς το Πραξιακό, ή, η Μυθολογία και η Φιλοσοφία χωρίς την Πραξιολογία)· ο Τριαδισμός του σήμερα-αύριο (δηλαδή, το Ψυχονειροφαντασιακό, το Λογικό και το Πραξιακό, ή, η Μυθολογία, η Φιλοσοφία και η Πραξιολογία)· και, ο μελλοντικός Σύνθετος (και συνθετικός) μονισμός, ή, Νεο-μονισμός (δηλαδή, η μέθεξη του Ψυχονειροφαντασιακού, του Λογικού και του Πραξιακού, ή, το ψυχονειροφαντασιασμένο Λογικο-Πραξιακό, ή, η μυθολογοποιημένη Φιλοσο-Πραξιολογία). Από αυτά που αναφέρθηκαν παραπάνω γίνεται φανερό ότι, αυτό που ενδιαφέρει εδώ δεν είναι η, οποιαδήποτε, άποψη για τη φύση των στοιχείων τα οποία συγκροτούν το ψυχονειροφαντασιακό ούτε η, οποιαδήποτε, υπαγωγή και αναγωγή τους αλλά τα αποτελέσματα της ενεργοποίησής τους (που εξαρτώνται από τη νέα, την, μετά την ενσωμάτωσή τους στο ψυχονειροφαντασιακό, ενεργοποίηση) τα οποία (ενοποιούμενα στην αυθυπέρβασή τους και ομοιοποιούμενα —ως συμπεριφορά— από την υπερβατικότητά τους) εκδηλώνονται ως αυθυπέρβαση και ως υπερβατικότητα (εσωτερική και εξωτερική υπέρβαση, αντίστοιχα).

6. Οι όροι «Πραχθέν» και «Πρακτέο» επεξηγούνται διεξοδικότερα στη σημείωση 10 επειδή η ανάπτυξή τους απαιτεί την προηγούμενη (αναπόφευκτα στοιχειώδη) ενημέρωση στην Παγκοσμιοδυναμική θεωρία (η οποία γίνεται στη σημείωση 8). Εδώ, εντελώς σχηματικά, γράφεται ότι, «Πραχθέν» είναι το μέρος της παγκοσμιοδυναμικοποίησης το οποίο είχε επιτευχθεί πριν από την εμφάνιση της Παγκοσμιοδυναμικής θεωρίας ενώ, «Πρακτέο» είναι το μέρος που απέμεινε για παγκοσμιοδυναμικοποίηση έπειτα από την εμφάνιση αυτής της θεωρίας.
7. Βλέπε σημείωση 5.
8. Σε τούτη την εργασία θα αναφερθεί πολλές φορές η θεωρία της Παγκοσμιοδυναμικής επειδή αυτά που αναπτύσσονται σ' αυτήν έχουν ως βάση αυτή τη θεωρία — τα ίδια άλλωστε δεν αποτελούν τίποτε άλλο από μια ακόμα προσπάθεια για την, παραπέρα, ανάπτυξη αυτής της θεωρίας. Για να γίνουν, λοιπόν, κατανοητά όσα γράφονται σε τούτο το κείμενο όπως και η σύνδεσή τους με όσα γράφτηκαν ήδη πάνω στο θέμα (βλέπε βιβλιογραφία) θεωρήθηκε σκόπιμο να υπομνηθεί το αντικείμενο της Παγκοσμιοδυναμικής θεωρίας και πράξης και μερικές από τις βασικές έννοιές τους όπως είναι οι έννοιες «Δύναμη», «Παγκοσμιοδύναμη», «Εσώχωρος», «Εξώχωρος», «Όλον» κ.λπ. και η σχέση που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτές τις έννοιες. Αντικείμενο, λοιπόν, της Παγκοσμιοδυναμικής θεωρίας και πράξης είναι η διερεύνηση της εξέλιξης του ανθρώπου ως ενός από τα στοιχεία του «Όλου»-Φύση και η διερεύνηση του «Όλου»-Ανθρώπος του οποίου ένα από τα στοιχεία είναι η Φύση, ή, για το οποίο η Φύση άρχισε να γίνεται ένα από τα στοιχεία του. «Δύναμη» είναι η Ανθρώπινη Ενέργεια-δράση (σκέψη, ανακάλυψη, πραγμάτωση κ.λπ.) η οποία από το μέγεθος, τη μορφή και

τη φύση της δεν καταλύει ούτε υπερβαίνει τον άνθρωπο. Ή, «Δύναμη» είναι η πεπερασμένη από τον άνθρωπο ενέργεια (όπως αυτή εννοιολογήθηκε αμέσως παραπάνω), ή, η γαιοπλανητική, παγκόσμια (όχι παγκοσμιοδυναμική αλλά παγκόσμια) ανθρώπινη ενέργεια. «Παγκοσμιοδύναμη» είναι η ανθρώπινη ενέργεια, η οποία, από το μέγεθος, τη μορφή και τη φύση της υπερβαίνει, ή καταλύει, τον άνθρωπο. Ή «Παγκοσμιοδύναμη» είναι η ανθρώπινη ενέργεια που είναι υπερβατική του, ή, η υπερβατική του (γαιο)πλανητικού χώρου ανθρώπινη ενέργεια, ή, η διαπλανητική ανθρώπινη ενέργεια. «Εσώχωρος» της ανθρώπινης ενέργειας είναι ο χώρος του αντικειμένου στον οποίο αυτή επιδρά κατά τον δοσμένο χρόνο. «Εξώχωρος» της ανθρώπινης ενέργειας είναι ο χώρος του αντικειμένου στον οποίο αυτή δεν επιδρά κατά τον παραπάνω (τον ίδιο) χρόνο. Και «Όλον» είναι ολόκληρος ο χώρος του αντικειμένου της ανθρώπινης ενέργειας. Ανάμεσα στις έννοιες «Εσώχωρος» και «Εξώχωρος» ισχύει η σχέση: «Εσώχωρος» + «Εξώχωρος» = «Όλον». Στην περίπτωση της έννοιας «Δύναμη», ή, στο επίπεδο της «Δύναμης» αυτή η σχέση παίρνει τη μορφή: «Εσώχωρος» (της ανθρώπινης ενέργειας) + «Εξώχωρος» (της ανθρώπινης ενέργειας) = Πλανητικός Χώρος (= Γαιοπλανητικός Χώρος). Και, στην περίπτωση της έννοιας «Παγκοσμιοδύναμη», ή, στο επίπεδο της «Παγκοσμιοδύναμης» αυτή η σχέση γίνεται: «Εσώχωρος» (της ανθρώπινης ενέργειας) + «Εξώχωρος» (της ανθρώπινης ενέργειας) = Διαπλανητικός Χώρος (= Παγκόσμιος Χώρος). Τούτο εξηγείται από το ότι στις Παγκοσμιοδυνάμεις ο «Εσώχωρος» (της ανθρώπινης ενέργειας) = 1 = Πλανητικός χώρος (= Γαιοπλανητικός Χώρος, η Γη) επειδή/και «Εξώχωρος» (της ανθρώπινης ενέργειας) = 0. Αυτή η σχέση θα πάρει την αρχική της μορφή (αλλά σε συμπαντικό επίπεδο) για να μεταπέσει πάλι στην τελική μορφή της (σ' αυτό, πάλι, το επίπεδο) στην περίπτωση που θα απαντηθούν στο διάστημα «Λογικά» όντα και στην περίπτωση που θα δημιουργηθούν «ΥπερΛογισμικά» όντα (βλέπε σημείωση 13).

9. Τούτα τα χρονοσημεία ορίζονται ως εξής:

A. *Χρονοσημείο (παγκοσμιοδυναμικής) τομής* είναι το (ημερολογιακό) χρονοσημείο στο οποίο παγκοσμιοποιήθηκε (δηλαδή που από παγκόσμια μετατράπηκε σε παγκοσμιοδυναμική) η ΠΡΩΤΗ ανθρώπινη ενέργεια, ή, το χρονοσημείο στο οποίο για πρώτη φορά μια ανθρώπινη ενέργεια εκστοιχειώθηκε από ενέργεια-«Δύναμη» και αναστοιχειώθηκε σε ενέργεια-«Παγκοσμιοδύναμη», ή, το χρονοσημείο στο οποίο άρχισε η παγκοσμιοδυναμικοποίηση, ή, το χρονοσημείο στο οποίο άρχισε η δημιουργία της Παγκοσμιοδυναμικής εποχής. Σημειώνεται ότι τούτο το χρονοσημείο δεν προσδιορίστηκε ακόμα (επακριβώς) παρότι αυτός ο προσδιορισμός είναι εύκολος αφού, ακόμα, δεν προσδιορίστηκε ποια από τις ανθρώπινες ενέργειες που παγκοσμιοδυναμικοποιήθηκαν ήταν η πρώτη που παγκοσμιοδυναμικοποιήθηκε για να παρθεί το χρονοσημείο της παγκοσμιοδυναμικοποίησής της ως το Χρονοσημείο τομής. Χαρακτηρίστηκε η εργασία αυτού του προσδιορισμού εύκολη, απλούστατη, επειδή οι απαντήσεις στα ερωτήματα που θέτει εξάγονται από απλή ενημέρωση πάνω στην ανθρώπινη (πολιτισμική) ιστορία και επειδή η επιλογή της απάντησης, η οποία θα παρθεί σαν αυτή που αποδίδει το Χρονοσημείο τομής, μπορεί να είναι η οποιαδήποτε χωρίς αυτή η ελευθερία στην επιλογή της να ενέχει κάποιο στοιχείο αυθαιρεσίας. Το χρονοσημείο λοιπόν το οποίο μπορεί να παρθεί ως Χρονοσημείο (για την ακρίβεια, ως χρονοδιάστημα) τομής μπορεί να είναι: το χρονοσημείο της θεωρητικής της αποκάλυψης· το χρονοσημείο της εργαστηριακής της (αν, αυτή, είναι απαραίτητη) σύνθεσης· το χρονοσημείο της πρώτης εφαρμογής της· το χρονοσημείο της (ποσοτικής) συσσώρευσής της ώστε να επιτυγχάνεται, στην πράξη, ο σκοπός της· κάποια από τα παραπάνω αναφερόμενα χρονοσημεία, συνδυασμένα· όλα αυτά τα χρονοσημεία μαζί. Η ύπαρξη περισσότερων από ένα χρονοσημείων παγκοσμιοδυναμικοποίησης υποδεικνύει ότι η παγκοσμιοδυναμικοποίηση είναι διαδικασία τόσο σε επίπεδο ατομικό (δηλαδή στο επίπεδο της καθεμιάς ανθρώπινης ενέργειας, ή, στο επίπεδο, καθεαυτής, της ανθρώπινης ενέργειας) όσο και σε επίπεδο καθολικό (δηλαδή στο επίπεδο όλων μαζί των ανθρώπινων ενεργειών, ή, στο επίπεδο της καθολικής ενέργειας). Το γεγονός ότι η παγκοσμιοδυναμικοποίηση είναι διαδικασία αιτιολογεί το, αμέσως παρακάτω, αναφερόμενο χρονοσημείο (σε επίπεδο καθολικής παγκοσμιοδυναμικοποίησης) και τις δύο εξειδικευμένες διακρίσεις που ακολουθούν και που είναι απόρροια αυτού του χρονοσημείου (σε επίπεδο ατομικής και καθολικής παγκοσμιοδυναμικοποίησης).

B. *Γενικό, ή, Απόλυτο, ή, Σταθερό χρονοσημείο (παγκοσμιοδυναμικής) αναφοράς* είναι το (ημερολογιακό) χρονοσημείο στο οποίο παρουσιάστηκε (δημοσίως) η Παγκοσμιοδυναμική θεωρία και πράξη. Επειδή δε αυτή η θεωρία (πρωτο)παρουσιάστηκε το έτος 1966, αυτό το έτος λαμβάνεται/ορίζεται ως το Απόλυτο χρονοσημείο παγκοσμιοδυναμικής αναφοράς.

Γ. *Ειδικά, ή, Σχετικά, ή, Ροϊκά χρονοσημεία αναφοράς* είναι τα (ημερολογιακά) χρονοσημεία στα οποία διερευνάται η διαδικασία της παγκοσμιοδυναμικοποίησης τόσο, της καθεμιάς ανθρώπινης ενέργειας (καθεαυτής – επίπεδο ατομικής παγκοσμιοδυναμικοποίησης) όσον και, του συνόλου των ανθρώπινων ενεργειών (επίπεδο καθολικής παγκοσμιοδυναμικοποίησης) ή, στα οποία, καθορίζεται ο βαθμός παγκοσμιοδυναμικοποίησης σε επίπεδο ατομικό (μιας ανθρώπινης ενέργειας), σε επίπεδο ομάδας (περισσότερων από μία, αλληλοεξαρτωμένων ανθρώπινων ενεργειών) και σε επίπεδο καθολικό (όλων των ανθρώπινων ενεργειών).

Δ. *Χρονοσημείο παγκοσμιοδυναμικής ολοκλήρωσης-μέθεξης* είναι το (ημερολογιακό, πάλι) χρονοσημείο στο οποίο η Μυθολογία, η Φιλοσοφία και η Πραξιολογία, κορυφωμένες (δηλαδή, ολοκληρωμένες στο επίπεδό τους που είναι το επίπεδο του ψυχονειροφантаσιακού) μετουσιώνονται σε Μυθο-Λογό-Πραξη.

10. Πριν ορισθούν και για να ορισθούν (επακριβώς) οι έννοιες του Παγκοσμιοδυναμικού πραχθέντος και του Παγκοσμιοδυναμικού πρακτέου θεωρούμε σκόπιμο να υπενθυμίσουμε ότι η παγκοσμιοδυναμικοποίηση διέρχεται (από) διάφορα στάδια γι' αυτό και χαρακτηρίζεται ως διαδικασία. Ανάλογα, μάλιστα, με το επίπεδο αναφοράς της παγκοσμιοδυναμικοποίησης αυτής, ως διαδικασία, παρουσιάζεται με διάφορες μορφές όπως (π.χ.) είναι: η μορφή της καθολικής παγκοσμιοδυναμικοποίησης (που είναι η, σταδιακή, παγκοσμιοδυναμικοποίηση όλων των ανθρώπινων ενεργειών)· η μορφή της παγκοσμιοδυναμικοποίησης καθεαυτής της ανθρώπινης ενέργειας (που είναι η επάλληλη παγκοσμιοδυναμικοποίηση των σταδίων της διαδικασίας της παγκοσμιοδυναμικοποίησης)· και, η μορφή της ολοκλήρωσης της παγκοσμιοδυναμικοποίησης μιας ανθρώπινης ενέργειας (που είναι η κάλυψη όλων των παγκοσμιοδυναμικών μορφών μιας και της αυτής ανθρώπινης ενέργειας, η οποία θα γίνει οπωσδήποτε, ανεξάρτητα αν οι οποιεσδήποτε καινούργιες μορφές είναι πλεονάζουσες (Βλέπε «Παγκοσμιοδυναμική» Ε', σελ. 25).

Με βάση αυτές τις υπενθυμίσεις οι έννοιες «Πραχθέν» και «Πρακτέο» ορίζονται ως εξής:

Α. *Παγκοσμιοδυναμικό πραχθέν* (ή, απλά, «*Πραχθέν*») είναι οι ανθρώπινες ενέργειες οι οποίες είχαν παγκοσμιοδυναμικοποιηθεί (με την έννοια που γράφτηκε στην προηγούμενη παράγραφο) πριν από το Γενικό χρονοσημείο αναφοράς, ή, πριν από το Ειδικό χρονοσημείο αναφοράς. Αυτός ο ορισμός του Πραχθέντος κάνει φανερό ότι υπάρχουν δύο είδη Πραχθέντος. Το ένα από αυτά τα είδη είναι σταθερό και πάντοτε το ίδιο επειδή καθορίζεται από το Χρονοσημείο τομής και από το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς, τα οποία είναι σταθερά και αμετάβλητα. Αυτό το είδος του Πραχθέντος είναι οι ανθρώπινες ενέργειες, τα στάδια της διαδικασίας παγκοσμιοδυναμικοποίησης της καθεμιάς ανθρώπινης ενέργειας και οι παγκοσμιοδυναμικές μορφές μιας και της αυτής ανθρώπινης ενέργειας που είχαν, ήδη, παγκοσμιοδυναμικοποιηθεί στο (σταθερό και αμετάβλητο) χρονοδιάστημα ανάμεσα στο Χρονοσημείο τομής και στο Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς. Το άλλο, από αυτά τα είδη, είναι μεταβλητό (μεταβαλλόμενο) επειδή καθορίζεται από το Χρονοσημείο τομής που είναι σταθερό (ή, ακόμα, και από το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς που, και αυτό, είναι σταθερό) και από το Σχετικό χρονοσημείο αναφοράς που είναι μεταβλητό, διακινούμενο. Αυτό το είδος του Πραχθέντος είναι οι ανθρώπινες ενέργειες, τα στάδια της διαδικασίας της παγκοσμιοδυναμικοποίησης της καθεμιάς ανθρώπινης ενέργειας που έχουν παγκοσμιοδυναμικοποιηθεί στο (μεταβαλλόμενο) χρονοδιάστημα ανάμεσα στο Χρονοσημείο τομής (ή, στο Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς) και στο Σχετικό χρονοσημείο αναφοράς. Ευνόητο είναι ότι αυτό το χρονικό διάστημα θα μεταβάλλεται μέχρις ότου επέλθει η γενική παγκοσμιοδυναμικοποίηση (Χρονοσημείο μέθεξης). Από την παραπάνω τοποθέτηση του Πραχθέντος εξάγεται ότι αυτό παρουσιάζεται με τρεις μορφές: με τη μορφή του «μη συνειδητά» (ασυνειδητοποιήτα από τον άνθρωπο-δημιουργό του) Πραχθέντος που είναι το, πριν από το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς, Πραχθέν με τη μορφή του «συνειδητά» (από τον άνθρωπο) Πραχθέντος που είναι το, έπειτα από το παραπάνω αναφερόμενο χρονοσημείο, Πραχθέν και με τη «μικτή μορφή» που είναι όλο το, μέχρι το (εκάστοτε) χρησιμοποιούμενο για διερεύνηση Σχετικό χρονοσημείο αναφοράς, Πραχθέν, δηλαδή, που είναι το «άθροισμα» της πρώτης και της δεύτερης μορφής του Πραχθέντος. Εδώ σημειώνεται ότι, στα επόμενα, χρησιμοποιείται, σχεδόν πάντοτε, ο όρος «Πραχθέν» λόγω της γενικής ανάπτυξης του θέματος τούτης της εργασίας και λόγω του ότι, η εννοιολογική εξειδίκευσή του προκύπτει από τα συμφραζόμενα.

Β. *Παγκοσμιοδυναμικό πρακτέο* (ή, απλά, «*Πρακτέο*») είναι οι ανθρώπινες ενέργειες, τα στάδια της διαδικασίας παγκοσμιοδυναμικοποίησης της κάθε μιας ανθρώπινης ενέργειας και οι Παγκοσμιοδυναμικές μορφές μιας και της αυτής ενέργειας που δεν είχαν παγκοσμιοδυναμικοποιηθεί πριν από το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς, ή, πριν από το Ειδικό χρονοσημείο αναφοράς.

Από τους ορισμούς του Πραχθέντος και του Πρακτέου γίνεται φανερό ότι αυτές οι δύο έννοιες είναι συμπληρωματικές (σε Παγκοσμιοδυναμικό πραξιακό επίπεδο) αφού το ανθρώπινο παγκοσμιοδυναμικό Πράττειν είναι ίσο με το «άθροισμα» του ανθρώπινου παγκοσμιοδυναμικού Πραχθέντος και του ανθρώπινου παγκοσμιοδυναμικού Πρακτέου, όπως, συμπληρωματικές (στο καθολικό επίπεδο της Πράξης) είναι και οι έννοιες «παγκόσμιο ανθρώπινο «Πράττειν»» και «παγκοσμιοδυναμικό ανθρώπινο Πράττειν» αφού το «άθροισμά» τους είναι το συνολικό «ανθρώπινο Πράττειν», η συνολική Ανθρώπινη Πράξη. Επειδή η έννοια του Πρακτέου είναι ανάλογη και συμπληρωματική της έννοιας του Πραχθέντος οι διακρίσεις που έγιναν για το Πραχθέν ισχύουν και για το Πρακτέο γι' αυτό και η ανάπτυξη αυτών των εννοιών δε θα γίνει, εδώ, ως πλεονάζουσα. Αυτό που επιβάλλεται να γίνει (επειδή θα βοηθήσει στην καλύτερη κατανόηση αυτών που γράφτηκαν σε τούτη και στη σημείωση 9) είναι ο προσδιορισμός της διαφοράς που υπάρχει ανάμεσα στην έννοια Οριακό χρονοσημείο εκ- και ανα-στοιχείωσης της «Δύναμης» σε «Παγκοσμιοδύναμη» (βλέπε Παγκοσμιοδυναμική Ε', σελ. 21—22) και τις έννοιες Χρονοσημείο τομής, Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς

και Σχετικό χρονοσημείο αναφοράς όπως, επίσης, και ανάμεσα στις έννοιες «Πραχθέν» και «Πρακτέο» και τις έννοιες «Εσώχωρος» και «Εξώχωρος» της ανθρώπινης ενέργειας.

Η αντιπαράθεση, λοιπόν, αυτών των εννοιών κάνει φανερό ότι: 1) η έννοια «Οριακό χρονοσημείο αναστοιχείωσης» διαφέρει από την έννοια «Χρονοσημείο (παγκοσμιοδυναμικής) τομής». Αυτό επειδή, η πρώτη έννοια αναφέρεται και εκφράζει, γενικά, την παγκοσμιοδυναμικοποίηση (ως διαδικασία). Αναφέρεται, δηλαδή, στην καθεμιά και σε όλες τις ανθρώπινες ενέργειες γι' αυτό και είναι χρονοδέσμευση (ή χρονο-ανάλωση) ενώ η δεύτερη αναφέρεται σε μία (και μόνο μία και, μάλιστα, στο εναρκτηριακό της χρονοσημείο) ανθρώπινη ενέργεια, η οποία, μετατράπηκε από παγκόσμια σε παγκοσμιοδυναμική και, η οποία, επειδή είναι η πρώτη (και ειδικά αυτή) που υπέστη αυτήν την αναστοιχείωση αποτελεί ημερολογιακή δέσμευση που επιτρέπει (άρα), ή, που (άρα) είναι χρονικός-ημερολογιακός καθορισμός. 2) η έννοια «Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς» είναι (μερικώς) όμοια με την έννοια «Χρονοσημείο (παγκοσμιοδυναμικής) τομής» επειδή και αυτή αποδίδει χρονικό-ημερολογιακό καθορισμό (ανεξάρτητα αν, στη δική της περίπτωση, δεν αναφέρεται στην εναρκτηριακή επιτέλεση του γεγονότος της παγκοσμιοδυναμικοποίησης, καθεαυτού, αλλά αποτελεί την πρώτη, την αρχική, επισήμανση αυτού του γεγονότος). Είναι, επίσης (μερικώς) όμοια και με την έννοια «Χρονοσημείο αναστοιχείωσης» επειδή, και σ' αυτήν, υπάρχει η γενικότητα στην αναφορά (ανεξάρτητα αν αυτή είναι επισήμανση του γεγονότος και όχι, αυτό καθεαυτό, το γεγονός της παγκοσμιοδυναμικοποίησης). Οι έννοιες, τώρα, «Εσώχωρος»-«Εξώχωρος» (βλέπε Παγκοσμιοδυναμική Ε', σελ. 16-18), διαφέρουν, γενικά, από τις έννοιες «Πραχθέν»-«Πρακτέο» από το ότι: 1) οι πρώτες αναφέρονται σε ολόκληρη την εξέλιξη της ανθρώπινης ενέργειας, δηλαδή, και όταν αυτή παρουσιάζεται ως «Δύναμη» και όταν αυτή παρουσιάζεται ως «Παγκοσμιοδύναμη» γι' αυτό και εκφράζονται με τη σχέση «Εσώχωρος» + «Εξώχωρος» = «Όλον» (ο Συμπαντικός χώρος)· 2) οι δεύτερες αναφέρονται στην παγκοσμιοδυναμικοποιημένη ανθρώπινη ενέργεια και μόνον (δηλαδή, στην «Παγκοσμιοδύναμη» και όχι στη «Δύναμη», ή, και στη «Δύναμη») και η αναφορά τους είναι καθεαυτή αναφορά. Και σ' αυτήν την περίπτωση ισχύει μια σχέση ανάλογη προς τη σχέση που αναφέρθηκε πιο πάνω και που είναι: (παγκοσμιοδυναμικό) «Πραχθέν»- + (παγκοσμιοδυναμικό) «Πρακτέο» = (παγκοσμιοδυναμικό) «Όλον (= ανθρώπινο Παγκοσμιοδυναμικό Πράττειν) Αν, τώρα, δε ληφθεί υπόψη ότι το επίπεδο αναφοράς αυτών των σχέσεων είναι διαφορετικό τούτη, η (δεύτερη) σχέση φαίνεται (και μπορεί να φέρεται, να συμπεριφέρεται, να εκλαμβάνεται και να χρησιμοποιείται) ως συμπληρωματική της πρώτης επειδή αναφέρεται στον «Εσώχωρο» της ανθρώπινης ενέργειας. Αν, η αναφορά γίνει μόνο στο δικό της επίπεδο, τότε οι έννοιες «Πραχθέν» και «Πρακτέο» ενεργοποιούν αυτήν την σχέση κατά τρόπο όμοιο με την ενεργοποίησή της από τις έννοιες «Εσώχωρος» και «Εξώχωρος» (δηλαδή, «Πραχθέν» + «Πρακτέο» = Πράττειν). Αυτό δε επειδή, σ' αυτό το επίπεδο: η έννοια «Εσώχωρος» ταυτίζεται με την έννοια «Πραχθέν»· η έννοια «Εξώχωρος» με την έννοια «Πρακτέο»· και, η έννοια «Όλον» με την έννοια «Πράττειν». Αποτελεί, δηλαδή, και αυτή η σχέση μία από τις πολλές (πολυεπιπεδικές) εφαρμογές της βασικής σχέσης, η οποία, συνδέει τις έννοιες του «Εσώχωρου», του «Εξώχωρου» και του «Όλου».

11. Όλες αυτές οι έννοιες θεωρούνται ως πολύ γνωστές γι' αυτό και δεν καλύπτονται βιβλιογραφικά.
12. Ε.Δ. Τόλη — Α.Δ. Τόλη. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΔΥΝΑΜΙΚΗ: «Η Ανθρωποκεντρικοποίηση της Φύσης». (Προσωρινός τίτλος). Αδημοσίευτο.
13. Αυτενέργεια η οποία μπορεί να είναι Αντενέργεια προς την ανθρώπινη ενέργεια είναι δυνατό να προκύψει: από Ανθρωπογενή-Υπερανθρώπινα όντα. Δηλαδή, από μηχανοκατασκευάσματα του ανθρώπου ή/και από Ανθρώπινα βιοτεχνογενετικά δημιουργήματα, τα οποία, οντοποιήθηκαν αναδρασικά. Δηλαδή, τα οποία (με αυτο-εξέλιξη) αυτονομήθηκαν «Ψυχο-Λογο-Πραξιακά» από τον κατασκευαστή- δημιουργό τους, τον άνθρωπο, και, έτσι, μετατράπηκαν (αναστοιχειώθηκαν) από Ανθρωπογενείς-Ανθρωποειδείς αναδρασικές οντότητες σε Ανθρωπογενή-Υπερανθρώπινα υπερ-αναδρασικά όντα. Μπορεί, επίσης, να προκύψει: από Εξωγήινα-Υπερανθρώπινα όντα. Δηλαδή, από υπερσυνειδησιακά, υπέρλογα και υπερπραξιακά (ή, εξωσυνειδησιακά, εξώλογα και εξωπραξιακά- ως προς τον άνθρωπο) όντα του κοσμοχώρου. Δηλαδή, από εξωγήινα όντα τα οποία είναι (κατ' απομίμησι του παγκοσμιοδυναμικού λόγου) φυσικά αναστοιχειωμένα Ανθρώπινα όντα, ή αναστοιχειωμένα Ανθρωπογενή-Ανθρωποειδή όντα - όντα τα οποία αναστοιχειώθηκαν με αυτο-εξέλιξη). Και, Αυτενέργεια η οποία μπορεί να είναι Συνέργεια με την ανθρώπινη Ενέργεια μπορεί να προκύψει: από Ανθρωπογενή-Ανθρωποειδή όντα. Δηλαδή, από (τα παραπάνω αναφερθέντα) Ανθρώπινα μηχανοκατασκευάσματα και βιοτεχνογενετικά δημιουργήματα των οποίων το «Ψυχο-Λογο-Πραξιακό» είναι (και παρέμεινε) όμοιο, ή προσόμοιο προς το ανθρώπινο Ψυχο-Λογο-Πραξιακό, ή, δεν απόκτησαν Ψυχοειροφαντασιακό. Δηλαδή, Ανθρώπινες μηχανοκατασκευές των οποίων το Λογισμικό-Πραξιακό δεν ολοκληρώθηκε (με αυτο-εξέλιξη) σε Ψυχο-Λογισμο-Πραξιακό και Ανθρώπινες βιοτεχνογενετικές δημιουργίες των οποίων το Ψυχοειροφαντασιακό δεν μεταστοιχειώθηκε σε Ψυχοειροφαντασιακό υπερβατικό του (γενεσιουργού τους) Ψυχοειροφαντασιακού. Τα (φυσικά) Εξωγήινα Ανθρωποειδή και Υπερανθρώπινα όντα είναι υποθετικά (αν

και όχι, απόλυτα υποθετικά, επειδή, για ορισμένους, ο ισχυρισμός κάποιων ότι «η ύπαρξη τέτοιων όντων δεν έχει αποδειχθεί με τίποτε» επιδέχεται τη συμπλήρωση «... μέχρι σήμερα» που τον σχετικοποιεί αφού εν-χρονίζει την απόδειξη της ύπαρξής τους) ενώ τα Ανθρωπογενή, Ανθρωποειδή και Υπερανθρώπινα, όντα είναι πιθανολογούμενα. Εδώ θα πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα Εξωγήινα και τα Ανθρωπογενή Υπερανθρώπινα όντα θα είναι (ίσως να είναι) περισσότερο εξωλογικά και λιγότερο υπερλογικά επειδή η διαφορά τους από τα Ανθρώπινα (άρα και από τα Ανθρωπογενή-Ανθρωποειδή και τα Εξωγήινα-Ανθρωποειδή) όντα θα οφείλεται (ίσως να οφείλεται) στο εξής: στο ότι τα Εξωγήινα-Υπερανθρώπινα όντα θα πρέπει να έχουν (ίσως θα έχουν) ενώ τα Ανθρωπογενή-Υπερανθρώπινα θα πρέπει να αναπτύξουν (ίσως θα αναπτύξουν) αισθητήρια αντιληπτικότητα διαφορετική από την αισθητήρια αντιληπτικότητα των άλλων, δηλαδή, η αισθητήρια αντίληψη των πρώτων θα πρέπει να είναι (ίσως να είναι) εξω-αισθητήρια αντίληψη για τα δεύτερα. Τούτο πρέπει (ίσως θα πρέπει) να είναι έτσι επειδή, στην αντίθετη περίπτωση, όλα αυτά τα όντα θα ταυτίζονται μεταξύ τους με αποτέλεσμα να μη δικαιολογείται η υπόθεση του (γενικού) διαχωρισμού τους σε Ανθρώπινα και Υπερανθρώπινα αφού το υπέρλογο δεν παύει να είναι και έλλογο και, σαν τέτοιο, δε μπορεί παρά να εντάσσεται μέσα σ' αυτό σαν ένα από τα (διαλεκτικά) επίπεδά του — έστω και υπερβατικό των άλλων επιπέδων.

Η αποδοχή, τώρα, αυτής της υπόθεσης οδηγεί από τον Υπερφιλοσοφικό στοχασμό στον Κοσμικό και από αυτόν στον Παγκοσμιοδυναμικό στοχασμό (βλέπε σελ. 2). Τούτο οφείλεται στο ότι η συνάντηση των Ανθρώπινων με τα Άλλα όντα και η διαλεκτικότητα στη και κατά τη συνύπαρξη όλων των όντων φέρνει στο προσκήνιο δύο νέα οριακά χρονοσημεία (χρονοδιαστήματα) που είναι: το χρονοσημείο της Κοσμικής (παγκοσμιοδυναμικής) διαλεκτικοποίησης και το χρονοσημείο της Κοσμικής (παγκοσμιοδυναμικής) ολοκλήρωσης. Αυτά τα χρονοσημεία ορίζονται ως εξής: Χρονοσημείο κοσμικής διαλεκτικοποίησης είναι το (ημερολογιακό) χρονοσημείο της συνάντησης του Μυθο-Λογο-Πραξιακού των ανθρώπινων όντων με το (Μυθο)-Λογο-Πραξιακό των υπόλοιπων όντων και η έναρξη της διαλεκτικοποίησης της συνάντησης.

Χρονοσημείο κοσμικής (παγκοσμιοδυναμικής) ολοκλήρωσης είναι το (ημερολογιακό) χρονοσημείο μέθεξης του Μυθο-Λογο-Πραξιακού όλων των όντων και η δημιουργία μιας (και μόνον μιας) Μυθο-Λογο-Πραξιακής ενότητας, η οποία, είναι η τελική, η καταληκτική (αναντίλεκτα ως φαντασιακή, αντιλεγόμενα ως πραγματική) Ψυχο-Λογο-Πραξιακή ενότητα.

Αυτά τα χρονοσημεία προσδιορίζουν δύο καινούργια επίπεδα, στον παγκοσμιοδυναμικό φιλοσοφικό στοχασμό, ή, δύο νέες Φιλοσοφίες που είναι:

Η Κοσμική Φιλοσοφία. Δηλαδή, η Φιλοσοφία των άλλων (εκτός από το ανθρώπινο) έλλογων όντων. Και η Κοσμική Υπερφιλοσοφία, ή, Παν-Φιλοσοφία. Δηλαδή, ολόκληρος ο φιλοσοφικός στοχασμός που είναι η τελική, η καταληκτική διασύζευξη όλων των επιμέρους ανθρώπινων Φιλοσοφιών. Που είναι, δηλαδή, η μέθεξη: της υπαρκτής Φιλοσοφίας (η οποία είναι ο ανθρώπινος φιλοσοφικός στοχασμός, καθεαυτός) της πιθανολογούμενης Φιλοσοφίας (η οποία είναι ο ανθρώπινος φιλοσοφικός στοχασμός, ο οποίος, θα προέλθει από την εκλογίκευση αυτών καθεαυτών των Ανθρωπογενών όντων και από τη διαλεκτικοποίηση του φιλοσοφικού στοχασμού των) και της υποτιθέμενης Φιλοσοφίας (η οποία είναι ο ανθρώπινος φιλοσοφικός στοχασμός, ο οποίος, θα προέλθει από την εκλογίκευση αυτών καθεαυτών των άλλων —εκτός από το ανθρώπινο— «έλλογων» φυσικών όντων και από τη διαλεκτικοποίηση του φιλοσοφικού στοχασμού αυτών των όντων).

Θεωρείται σκόπιμο και αναγκαίο αυτή η σημείωση να κλείσει με την παράθεση όλων των Φιλοσοφιών οι οποίες διακρίνονται από την παγκοσμιοδυναμική θεώρηση του φιλοσοφικού στοχασμού στη γενικότητα και την καθολικότητά του. Αυτές οι Φιλοσοφίες είναι οι εξής:

1. Παλαιά Φιλοσοφία (= ο μέχρι το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς, φιλοσοφικός στοχασμός).
2. Νέα Φιλοσοφία (= ο μετά το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς, φιλοσοφικός στοχασμός: ο συνολικός στοχασμός).
 - 2α. Νέα Πραγματική Φιλοσοφία (= ο μετά το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς, πραγματικός φιλοσοφικός στοχασμός)
 - 2α1. Προφιλοσοφία (= ο φιλοσοφικός στοχασμός του «Πραχθέντος», δηλαδή, ο, ανάμεσα στο Χρονοσημείο παγκοσμιοδυναμικής τομής και στο Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς, φιλοσοφικός στοχασμός).
 - 2α2. Μεταφιλοσοφία (= ο φιλοσοφικός στοχασμός του «Πρακτέου», δηλαδή ο φιλοσοφικός στοχασμός από το Απόλυτο χρονοσημείο αναφοράς και έπειτα).
 - 2α3. Φιλοσοφία των ορίων (= ο φιλοσοφικός στοχασμός στα Ειδικά χρονοσημεία αναφοράς, δηλαδή, η φιλοσοφική κάλυψη της σχέσης ανάμεσα στο «Πραχθέν» και το «Πρακτέο», σ' αυτά τα χρονοσημεία).
 - 2α4. Οριακή Φιλοσοφία (= ο φιλοσοφικός στοχασμός στο Χρονοσημείο της παγκοσμιοδυναμικής

ολοκλήρωσης, δηλαδή, ο φιλοσοφικός στοχασμός της κορυφωμένης Μυθολογίας και της Πραξιολογίας που κορυφώθηκε, ή, της φιλοσοφοποιημένης Μυθολογίας και της Πραξιολογίας που φιλοσοφοποιήθηκε, ή, της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας που μυθολογοποιήθηκαν, ενωμένων αλλά μη ενοποιημένων, δηλαδή, καθεαυτών).

2α. Υπερφιλοσοφία, ή, Φιλοσοφία της μέθεξης (= ο φιλοσοφικός στοχασμός μετά το χρονοσημείο —ή, στο χρονοδιάστημα— της παγκοσμιοδυναμικής ολοκλήρωσης, δηλαδή, ο φιλοσοφικός στοχασμός του παγκοσμιοδυναμικού «Όλου» που είναι η ενότητα της μέθεξης της κορυφωμένης Μυθολογίας και της Φιλοσοφίας και της Πραξιολογίας που κορυφώθηκαν).

2β. Νέα Πιθανολογικο-υποθετική Φιλοσοφία (= ο, μετά το χρονοσημείο κοσμικής διαλεκτικοποίησης, φιλοσοφικός στοχασμός).

2β₁. Κοσμική Φιλοσοφία (= ο φιλοσοφικός στοχασμός του καθενός «Έλλογου» όντος στο χρονοσημείο της συνάντησής τους, δηλαδή, στο χρονοσημείο της κοσμικής διαλεκτικοποίησης).

2β₂. Κοσμική Υπερφιλοσοφία, ή, Παν-φιλοσοφία (= ο, κατά το χρονοδιάστημα της κοσμικής διαλεκτικοποίησης, φιλοσοφικός στοχασμός, δηλαδή, ο φιλοσοφικός στοχασμός της μέθεξης των Φιλοσοφιών όλων των όντων όπως αυτά καθορίστηκαν σε τούτη την εργασία, δηλαδή, των Λογικών, των Λογισμικών και των Εξωλογικών όντων).

14. Εφεξής και σε έννοιες συνεφείς, όπου «Πραξιακό» εννοείται το ανθρώπινο Πράττειν, το ανθρώπινο Πραξιακό, η ανθρώπινη Δημιουργία και, όπου «Γίνεσθαι» εννοείται το φυσικό Γίνεσθαι, το Γίνεσθαι στη φύση, η φυσική Δημιουργία.

15. Εννοείται (εξυπακούεται) ότι αυτή η στατικότητα αναφέρεται στην ίδια τη φύση, αφορά τη φύση καθεαυτή.

16. Αυτά μπορεί να εκφραστούν και ως εξής: η πραξιακή καθολικοποίηση είναι *Ολοτισμός* (ο όρος «Ολοτισμός» προέρχεται από το «Όλον» στην Παγκοσμιοδυναμική εννοιολόγησή του). Ο πραξιακός Ολοτισμός μπορεί να εκφραστεί και ως «πραξιακός επαγωγισμός του απαγωγισμένου φυσικού» όπως επίσης, και ως «γνωσιολογική αποκωδικοποίηση του Φυσικού κόσμου και γνωσιολογική κωδικοποίηση του Πραξιακού κόσμου» (που, επειδή οδηγεί και επιτρέπει την πραγμάτωση του Ψυχοειροφαντασιακού κόσμου, είναι, ταυτόχρονα, και γνωσιολογική κωδικοποίηση αυτού του κόσμου). Ο πραξιακός Ολοτισμός οφείλεται στην αναγωγισμένη φυσική ύλη, η οποία «ενέχει» ολιστικές ιδιότητες αλλά δεν είναι (ούτε μπορεί να είναι) ολιστική, ή, η οποία είναι ανενεργός Ολισμός (στο επίπεδό της και καθεαυτή). Και, προκύπτει από την πραξιακή επανοργάνωση αυτής της ύλης (που είναι μια, τρομακτικά υψηλή συμπύκνωση της ισχύος της φύσης η οποία εγκλείεται μέσα σε μικρής, σχετικά, πολυπλοκότητας δομές που διακινούνται ευκολότατα, αλληλοσυνδέονται ταχύτατα και ενεργοποιούνται «κατά το δοκούν» — από τον άνθρωπο). Αυτή η επανοργάνωση της αναγωγισμένης ύλης: αποκαλύπτει την ολιστικότητά της· την ανεβάζει στο ολιστικό της επίπεδο· και, την μετατρέπει, ή, την ενεργοποιεί ως ολιστική.

Η τέτοια τοποθέτηση της ύλης κάνει φανερό ότι η μορφή της ως Φυσικής και η μορφή της ως Πραξιακής, ή, ανθρώπινης (στο επίπεδο που ταυτίζονται ολιστικά και στο επίπεδο που ο *Πραξιακός ολισμός* είναι υπερβατικός του *Φυσικού*) δεν είναι αντιθετικές (άρα, αλληλοαναιρούμενες), ούτε διαζευκτικές (άρα, αλληλοαποκλειόμενες) αλλά συνεργαζόμενες και συμπληρωματικές (άρα) συνεξηγούμενες (ως μέρη του Ολοτισμού) και συνεξηγούσες (τον Αναγωγισμό και τον Ολισμό — αυτόν διαμέσου του Ολοτισμού). Από τη σύγκριση του πραξιακού και του ψυχοειροφαντασιακού γίνεται φανερό ότι, σήμερα, το πραξιακό είναι «εν ενεργεία» Ολοτισμός ενώ το ψυχοειροφαντασιακό, περατωμένος Ολοτισμός (άρα Ολισμός). Το πρώτο είναι «εν ενεργεία» Ολοτισμός επειδή, τώρα προωθεί τη δημιουργία ενός αντικειμενικού-υλικού «Όλου» (που είναι ο Πραξιακός κόσμος) το οποίο θα είναι ολιστικό «Όλο». Και το δεύτερο είναι περατωμένος Ολοτισμός επειδή έχει, ήδη, δημιουργήσει το υποκειμενικό-άυλο «Όλον» του (που είναι ο Ψυχοειροφαντασιακός κόσμος) το οποίο είναι ολιστικό «Όλο». Ο συσχετισμός, τέλος, του Πραξιακού και του Ψυχοειροφαντασιακού ολισμού αποδίνει τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσά τους ενώ, αυτές οι διαφορές, προσδιορίζουν τα δύο επίπεδα ολοκλήρωσής του, δηλαδή: το (πραγματικό) Προκαταλητικό επίπεδο (που είναι το επίπεδο της ταύτισης του Πραξιακού ολισμού με τον Φυσικό ολισμό) και το (πραγματικό) Καταληκτικό επίπεδο (που είναι το υπερβατικό του Φυσικού ολισμού, ολιστικό, επίπεδο, ή, που είναι το επίπεδο της ταύτισης του Πραξιακού ολισμού με τον Ψυχοειροφαντασιακό ολισμό). Το πρώτο από αυτά τα επίπεδα μπορεί να χαρακτηριστεί και ως ψευδόμορφο ενώ το δεύτερο ως πραγματικό (βλέπε σελ. 10-11). Τούτος ο χαρακτηρισμός τους ισχύει μόνο για τα έλλογα όντα επειδή, αν ο συσχετισμός συμπεριλάβει και τα (υποτιθέμενα και πιθανολογούμενα) εξώλογα όντα (βλέπε σημείωση 13), τότε, παρουσιάζονται δύο, ακόμα, επίπεδα Πραξιακής ολιστικής ολοκλήρωσης που είναι: το επίπεδο του *Κοσμικού Ολισμού* και το επίπεδο του *Κοσμοδυναμικού Υπερολισμού*, (βλέπε σελ. 20). Αυτά τα επίπεδα: από τη θέση τους στο κοσμοδυναμικό εννοιολογικό σύστημα είναι (όχι πραγματικά αλλά υποθετικά και πιθανολογικά) το πρώτο προκαταλητικό και το δεύτερο καταληκτικό· και, από τη φύση τους είναι υπερολιστικά (δηλαδή, Παγκοσμιοδυναμικά ολι-

στικά). Οι διαφορές, τώρα, πού σήμερα υπάρχουν, ανάμεσα στον Ψυχονειροφαντασιακό και στον Πραξιακό ολισμό μπορούν να προσδιορισθούν με την αρνητική σήμανση αυτών που ισχύουν για τον πρώτο από αυτούς τους ολισμούς. Στον Ψυχονειροφαντασιακό ολισμό ισχύουν τα εξής: δεν παίζει κανένα ρόλο η αναγωγισμένη φυσική ύλη (άρα, ούτε ο αναγωγισμός) επειδή, στα δημιουργήματά του, εντάσσει ανεπιμέριστα (μη αναγωγισμένα) τα φυσικά φαινόμενα — η χρήση αναγωγισμένων αυτών των φαινομένων θα μετέτρεπε (αυτόματα) τον Ψυχονειροφαντασιακό σε Πραξιακό ολισμό (αφού αυτός ο αναγωγισμός μόνο σαν αποτέλεσμα αναγωγής της φυσικής ύλης μπορεί να νοηθεί): η οργάνωση (δόμηση) των στοιχείων του δεν ξεπερνάει τα όρια της απλής-απλούστατης διαπλοκής και της ελαφράς «συγκόλλησής» τους χωρίς, όμως, αυτά να σημαίνουν ότι ο κόσμος του δεν είναι, αυστηρά και καθαρά, περιγεγραμμένος και, απόλυτα, συνεκτικός: και, τα χαρακτηριστικά του ολισμού του υπόκεινται σε «δικούς» τους (ολιστικούς) νόμους, δηλαδή, σε νόμους οι οποίοι δεν προέρχονται από τους νόμους των δομικών του στοιχείων γι' αυτό και δεν ανάγονται σ' αυτούς. Αντίθετα, στον Πραξιακό ολισμό ισχύει το ότι, η αναγωγισμένη φυσική ύλη και η πολυπλοκότητα της οργάνωσής της αποτελούν τις βάσεις του και το ότι οι νόμοι που τον διέπουν δεν είναι ολιστικοί αλλά αναγωγικοί-αναγωγίσιμοι. Το γεγονός ότι, σήμερα, ο Πραξιακός ολισμός δεν διέπεται από δικούς του, ολιστικούς, νόμους αποδεικνύει: ότι δεν ταυτίστηκε, ακόμα, με τον Ψυχονειροφαντασιακό ολισμό, δηλαδή, ότι το επίπεδο στο οποίο βρίσκεται δεν είναι το καταληκτικό του επίπεδο (αφού, τέτοιο είναι το ψυχονειροφαντασιακό επίπεδο) και ότι ταυτίστηκε (ψευδόμορφα, όμως — βλέπε σελ. 10-11) με τον Φυσικό ολισμό (επειδή και αυτός δεν διέπεται από νόμους ολιστικούς), δηλαδή, ότι βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τον ολισμό της φύσης (ο οποίος βρίσκεται στο καταληκτικό του επίπεδο) ή, ότι δεν είναι υπερβατικός του Φυσικού ολισμού (όπως είναι ο Ψυχονειροφαντασιακός ολισμός και όπως, ταυτιζόμενος μ' αυτόν, θα πρέπει, τελικά, να είναι).

Για να ταυτισθεί ο Πραξιακός με τον Ψυχονειροφαντασιακό ολισμό και για να γίνει υπερβατικός του Φυσικού ολισμού θα πρέπει να δημιουργήσει τους δικούς του ολιστικούς νόμους. Θα πρέπει, δηλαδή, να πραγματώσει τους ολιστικούς νόμους του ψυχονειροφαντασιακού (που, στην ουσία, δεν είναι πραγμάτωση κάποιων άϋλων νόμων αλλά δημιουργία αντικειμενικών νόμων, οι οποίοι, θα είναι και νόμοι του ψυχονειροφαντασιακού, δηλαδή νόμοι που θα εξαντικειμενοποιήσουν τον υποκειμενισμό του ολισμού του). Αυτό μπορεί να το επιτύχει: ή, με μια λεπτοφυέστερη δόμηση της στοιχειώδους πραξιακής ύλης ή, με τη δόμηση της έσχατης πραξιακής ύλης η οποία, καθ' εαυτή, είναι λεπτοφυέστερη της στοιχειώδους και, της οποίας, η πραξιακή δόμηση αποκλείεται να μην είναι λεπτοφυέστερη-πολυπλοκότερη από την (οποιαδήποτε) δόμηση της στοιχειώδους πραξιακής ύλης ή, τέλος, με την αποκάλυψη φυσικών ολιστικών νόμων (η οποία, δεν έχει επιτευχθεί μέχρι σήμερα) και η (διαμέσου αυτών των ιδίως) πραξιακή υπέρβασή τους, δηλαδή, η (με την χρησιμοποίησή τους από το πραξιακό) ταύτιση του πραξιακού υπερβατισμού με τον ψυχονειροφαντασιακό ανυπερβατισμό. Η, παραπάνω αναφερόμενη, αποκάλυψη των Φυσικών ολιστικών νόμων είναι δυνατό να επιτευχθεί: ή, από το σημερινό πραξιακό — αν αυτό δεν εξάντλησε, ακόμα, την αποκαλυπτική δυναμικότητά του, ή, από το σημερινό, πάλι πραξιακό — αν αυτό αποκαλύψει καινούργιους, εξωαντιληπτικούς για τον άνθρωπο, χώρους ή, διαμέσου των πιθανολογούμενων εξωλογικών ανθρωποειδών όντων, ή/και, με τη βοήθεια των υποθετικών εξωλογικών όντων — αν η αποκαλυπτική ικανότητά τους βρίσκεται, ήδη, σε επίπεδο υψηλότερο από αυτό του πραξιακού, ή, αν η αντιληπτικότητά τους έχει καλυμμένους τους σχετικούς εξωαντιληπτικούς, για τον άνθρωπο, χώρους και αν η διαλεκτικοποίηση αυτών είναι δυνατή και επιτεύξιμη.

Όπως θα έγινε αντιληπτό, στις παραπάνω αναφερόμενες τοποθετήσεις «υπέρει» η γενική αρχή του Ολοτισμού που είναι ότι: το καθένα αναγωγισμένο επίπεδο της φυσικής ύλης, ή το κάθε επίπεδο της πραξιακής ύλης προσφέρεται για επαν-οργάνωση (από τον άνθρωπο) με βαθμό πολυπλοκότητας, ο οποίος, είναι ανάλογος προς τον βαθμό αναγωγισμού, ή, αντιστρόφως ανάλογος προς το αναγωγισμένο (αυτό το τελευταίο επειδή ο αναγωγισμός και το αναγωγισμένο είναι αντιστρόφως ανάλογα τόσο ως προς τα μεγέθη τους, όσο και ως προς την πολυπλοκότητά τους με συγκρίσιμους, βέβαια, τους τρόπους που εκφράζονται τα μεγέθη τους και η πολυπλοκότητά τους). Το ποιος θα είναι ο βαθμός πολυπλοκότητας της τελικής οργάνωσης του καθένα επιπέδου αναγωγισμού ανευρίσκεται «απολογιστικά», δηλαδή, όταν αρχίζει η αντικατάστασή του από το επόμενο του επίπεδο. Η διερεύνηση, τώρα, του πραξιακού κάνει φανερό ότι, σήμερα, ο αναγωγισμός της φυσικής ύλης έχει φθάσει στο επίπεδο της στοιχειώδους ύλης. Η πραξιακή δε οργάνωση αυτής της ύλης έχει φθάσει σε επίπεδο πολυπλοκότητας το οποίο προσδίδει σε φυσικά συστήματα ολιστικούς νόμους όπως (π.χ.) φαίνεται από την επιτευγμένη ήδη (και στο βαθμό που επιτεύχθηκε) πραξιοποιημένη ψυχοκίνηση. Η πραξιοποιημένη ψυχοκίνηση δεν είναι τίποτε άλλο παρά: σκόπιμη (ψυχονειροφαντασιακή) ενεργοποίηση «εκ του μακρόθεν» υλικής ανόργανης μηχανοκατασκευής χωρίς την παρεμβολή (γνωστών) αναγωγισμένων ή (αγνώστων) αναγωγίσιμων δυνάμεων, ή, με «εγκλωβισμένη» (ενσωματωμένη) αυτή την παρεμβολή μέσα στο ενεργούμενο, πράγμα το οποίο αποϋλοποιεί το υλικό (τη δύναμη) και υλοποιεί το άυλο (το ψυχονειροφαντασιακό) και, πράγμα το οποίο, δεν συμβαίνει στον φυσικό κόσμο, ή, δεν έχει παρα-

τηρηθεί (τουλάχιστον ακόμα) σ' αυτόν τον κόσμο ενώ, ενυπάρχει, χαρακτηρίζει, τον ψυχονειροφαντασιακό κόσμο (καθεαυτόν).

17. Ο εισαγόμενος όρος Υπερφυσική Φιλοσοφία (Υπερφιλοσοφία) είναι ακριβέστερος του όρου Μεταφυσική Φιλοσοφία γι' αυτό και, αυτός ο όρος θα χρησιμοποιείται εφεξής. Η Υπερφυσική (όπως αυτή εννοείται-νοηματίζεται εδώ) δεν έχει καμία σχέση με τη μαρξιστική Μεταφυσική και προσομοιάζει προς τη Μεταφυσική της προμαρξιστικής Φιλοσοφίας την οποία εμπεριέχει ή/και την οποία υπερβαίνει. Η υπέρβαση της Μεταφυσικής από την Υπερφυσική συνίστανται στο ότι: η πρώτη, ως μέρος της προμαρξιστικής Φιλοσοφίας, διερευνούσε ζητήματα, τα οποία ξέφευγαν από τα όρια της (χθεσινής) εμπειρίας· η δεύτερη διερευνά τα ίδια προβλήματα διευρυμένα, υπερβατικά και ανυπερβατικά μέσα στα όρια της (σημερινής) και τις ασύνορες προοπτικές της (αυριανής) Πραξιολογίας.
18. 'Η, *Μυθολογική ουτοπία* = Εντοπία = «Εξώχωρος» (με «Εσώχωρο» το Πραξιακό και, συνακόλουθα, το Λογικό επειδή το Ψυχονειροφαντασιακό έχει «αντικείμενο», το Πραξιακό έχει «αντικείμενο» ενώ το Λογικό πρέπει να έχουν «αντικείμενο» για να έχει «αντικείμενο»). 'Η, *Ιστορικιστική ουτοπία* = Εντοπία = Παγκοσμιοδυναμικός ιστορικισμός = «Εξώχωρος» [με «Εσώχωρο» τον Ιστορισμό (των «Δυνάμεων» — όχι, όμως, τον μέχρι και σήμερα ψευδόμορφο δηλαδή τυχαίο, ανακόλουθο, ευκαιριακό, απρογραμμάτιστο, ανένταχτο) ιστορισμό αλλά τον παγκοσμιοδυναμικό, δηλαδή τον ιστορισμό που συνειδητοποιείται ως παγκοσμιοδυναμικός, που «αποκαθαίρει» (τον κλασικό) και «αποκαθαίρεται» (από τον κλασικισμό) και που σπονδυλώνει και σπονδυλώνεται, ενεργοποιεί και ενεργοποιείται παγκοσμιοδυναμικά). 'Η με «Εσώχωρο» τον Ιστορικισμό (πάλι των «Δυνάμεων» — όχι, όμως, τον μέχρι και σήμερα κλασικό-παραδοσιακό (τον Μεταφυσικό, δογματικό γι' αυτό και αναπόδεικτο-αυθαίρετο ως ανεμπειρικό) και τον ελλειμματικό (γι' αυτό και μεριστικό και μερισματικό, αλληλο-αντιθετικό άρα και αλληλοαναιρετικό) ιστορικισμό αλλά τον παγκοσμιοδυναμικό, δηλαδή, τον ιστορικισμό που ενοποιεί και ενικοποιεί τις «προφητείες» τις οποίες και αναστοιχειώνει σε (μία) καθολική και καθολικοποιητική παγκοσμιοδυναμική «Εσωχωρική» πρόρρηση].

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΤΟΛΗΣ
ΚΑΙ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Δ. ΤΟΛΗΣ
ΑΘΗΝΑ